

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

Vydává: APOŠTOLSKÁ CÍRKEV ve spolupráci s nakladatelstvím Life Publishers International

BIBLICKÁ GRAMOTNOST *v současné církvi*

Podzim 2019 | Šestý ročník

RICK DUBOSE | strana 4-9

Biblická gramotnost: Proč potřebujeme znovu objevit moc Písma?

Nechcota klást Bibli na první místo vysvětluje, proč více než polovina návštěvníků církve nedokáže pojmenovat základní biblické priority včetně Velkého poslání.

ED STETZER | strana 10-11

Problém biblické a teologické gramotnosti a role kázání

Podle Americké biblické společnosti (American Bible Society) vlastní osmdesát sedm procent amerických domácností alespoň jeden výtisk Bible. Průměrná rodina vlastní dokonce tři. Problém tkví v tom, že většina Američanů má sice doma Bibli, ale nečte ji.

KENT INGLE | strana 12-14

Využijte období změny k objevení všech aspektů svého obdarování

Vše, co vás v životě potká, vás povede buď směrem k naplňování vašeho povolání nebo pryč od něj.

DOUG GREEN | strana 15-20

Jak si připravit kázání

Od chvíle, kdy otevřete Bibli, až do okamžiku, kdy v neděli stojíte za kazatelnou, vede cesta přípravy, jež má svá pravidla.

VICTOR M. PARACHIN | strana 21

Lekce vůdcovství od olympioniků: Proměňte své porážky v comeback

„Život je série zkušeností, z nichž nás každá posouvá dále, i když je někdy těžké to přijmout. Dílčí nezdarů a zklamání, které prožíváme, nám pomáhají v cestě vpřed.“ Henry Ford

JAMES T. BRADFORD | strana 22-23

Kázání

Mají-li naše kázání přinášet život, nesmí z nich lidé odcházet ubití či zmatení.

ALAN PASTIAN | strana 24-25

Uvolnění potenciálu mladých vedoucích

Mileniálům nejde až tak o kariérní růst jako o to, aby něčeho dosáhli. Nenabízejte jim kariéru, ale povolání. Nenakládejte na ně batoh zodpovědností – dejte jim cíl a záměr.

PATRICK GRACH | strana 26-27

Co dělat, když váš sbor zažívá finanční krizi

Peníze udávají tempo sborové vizi. Představují nezbytné palivo pro rozvoj naší vize.

Dr. H. MAURICE LEDNICKY | strana 28-31

Zodpovědnost těch, kdo používají službu jako nástroj k vedení – část II

Svět definuje úspěch podobnými měřítky jako velikost publika, oblíbenost, výsadní postavení a podobně. Služebník nejvyššího Boha by se měl od takových kritérií oprostit.

JASON MORRISON | strana 32-34

Revitalizace církve v českém kontextu – část druhá

Revitalizace znamená přinést nový život. To nemůže udělat nikdo jiný než Bůh, protože On představuje dárce všeho života. My s ním však můžeme na jeho díle spolupracovat tehdy, když rozpoznáme jeho činnost a připojíme se k ní.

JEFFREY W. DOVE | strana 35-37

Znát Krista

Veškerá naše obrana evangelia, vyučování a kázání Slova i skutky konané v nadpřirozené moci Ducha svatého však musí vyvěrat z hluboké studnice našeho osobního a důvěrného poznání Pána Ježíše Krista.

Vážení čtenáři,

rok se nám přehoupl do závěrečného čtvrtletí a vy **v ruce držíte poslední letošní číslo Magazínu**. Zatímco předchozí dvě vydání se věnovala službě žen a mužů, tentokrát se do našeho hledáčku dostalo neméně důležité téma, a to biblická gramotnost.

Pravděpodobně každý poučený čtenář by souhlasil s tvrzením, že dostupnost biblického textu ve všech možných překladech a verzích se v poslední době radikálně zlepšila. Souvisí to jednak s rozvojem elektronických médií, ale v dlouhodobějším časovém horizontu můžeme také říct, že i se svobodou, kterou jsme získali v listopadových dnech před třiceti lety. Mohli bychom tedy usuzovat, že s lepší dostupností Bible se zvýší i úroveň povědomí o jejím obsahu. Zdá se však, že tato přímá úměrnost neplatí úplně. Minimálně kontext reality autorů většiny našich článků (*Spojené státy*) svědčí o tom, že byť osmdesát sedm procent amerických domácností vlastní alespoň jeden výtisk Bible (*a průměrná rodina dokonce tři!*), většina Američanů ji nečte. Údajně jen dvacet procent respondentů průzkumu realizovaného Americkou biblickou společností uvedlo, že přečetlo celou Bibli. Největší část Američanů (*třicet procent*) četla jen několik biblických pasáží či příběhů (*viz článek od Eda Stetzera*). Podobná data z našich končin chybí, ale je otázkou, zda by se od těch amerických zásadně lišila. Troufnete si případně tipovat, nakolik mohou být jiná?

Obsah čísla tohoto Magazínu dává úroveň biblické vzdělanosti v určité míře do souvislosti se schopností církve kreativně a zodpovědně přistoupit k přípravě kázání a biblických vyučování, která osloví mimo jiné i současnou mladou generaci. To mi připomíná text jedné absolventské práce, kterou jsem nedávno pomáhal vést. Věnovala se generaci Z, tedy těm, kdo se narodili po roce 1995 – do doby internetu, sociálních sítí, YouTube, TEDx konferencí apod.¹ Tito tzv. zetkaři (*a pravděpodobně nejen oni*) vám dnes údajně dají průměrně osm sekund na to, abyste je svým proslovem zaujali. Pokud se vám to nepodaří, těžko jejich pozornost získáte zpět. Také údajně očekávají, že váš proslav bude vykazovat vysokou kvalitu, neboť jej mohou porovnat s širokou škálou špičkových materiálů dostupných na internetu, YouTube kanálech a dalších zdrojích. A v neposlední řadě očekávají, že jim poskytnete kvalitní vizuální dojem – ať už se to týká vás a vašeho oblečení :-) či nějaké dobré doprovodné prezentace.

Nejsem si jist, zda jako kazatelé a učitelé Bible dokážeme všechny tyto požadavky beze zbytku naplnit a ani si nejsem jist, jestli jsou všechna očekávání (*njen*) generace Z úplně oprávněná. Nicméně bychom se pravděpodobně mohli shodnout na tom, že na kvalitě svých kázání a vyučování musíme pracovat a zohlednit přitom i požadavky současné doby. Několik článků tohoto čísla vám v tom může pomoci. Spíše však jen naznačí směr, kterým se můžete ubírat ve svém vlastním úsilí o současnost a relevantnost vašeho veřejného projevu.

Když už jsme u té relevantnosti. I náš časopis se chce posunout zase o kousek dál. Uvažujeme tedy, že přejdeme z formátu PDF na formu internetových článků na samostatné webové stránce. Tato možnost se jeví jako praktičtější a více odpovídající současné době. Pokud vše dobře půjde, první číslo příštího ročníku časopisu (*2020*) byste si již mohli otevřít v této nové formě. Prozatím však přejí příjemné čtení dosavadního PDF formátu.

Radek Smetana, editor české verze

¹ Pustówka, Jonáš. *Efektivní kázání pro českého posluchače v 21. století (se zaměřením na generaci Z)*. Absolventská práce předložená k obhajobě titulu DiS. na Vyšší odborné škole misijní a teologické, 2019.

BIBLICKÁ GRAMOTNOST: Proč potřebujeme znovu objevit moc Písma

Je na čase, aby biblická **gramotnost** přestala být **pouhým sloganem**. Musí se stát naším jasně **definovaným cílem**.

Rick Dubose

Apoštol Jan zahajuje své evangelium vyznáním: „*Na počátku bylo Slovo...*“ Zdůrazňuje tím skutečnost, že cokoliv Bůh dělá, začíná vždy jeho Slovem. Někdy jde o nové slovo, které je v souladu se zjevením Písma, jindy o připomínku již ustanoveného psaného Slova. Můžeme si však být jisti tím, že cokoliv Bůh činí, začíná jeho Slovem.

Možná jste zachytili článek v časopisu *GQ Magazine* přinášející seznam jednadvaceti zbytečných knih, které člověk absolutně nepotřebuje číst. Nikterak mě neudivilo, že jsem na seznamu spatřil i Bibli. Tvrdili, že text se stále opakuje, je hloupý a dokonce si protiřečí. Nepřekvapuje mě to. Ďábel ví, že oslabení důrazu na Boží slovo, Bibli, je jedním z nejlepších způsobů, jak zastavit rozmach evangelia a církve. V duchovních otázkách se samozřejmě nesmíme řídit doporučeními světa. Bibli musíme jako církev vždy doporučovat a propagovat.

V nedávné studii Americké biblické společnosti uvedlo pouhých šestnáct procent respondentů, že čtení Bible náleží k jejich ranní rutině. Více než dvojnásobek (třicet sedm procent) přitom uvedl, že svůj den začíná kávou.

Neochota klást Bibli na první místo vysvětluje, proč podle nejnovějších poznatků skupiny Barna více než polovina návštěvníků církve nedokáže pojmenovat základní biblické priority včetně Velkého poslání. Nedostatečná znalost Bible se navíc z generaci na generaci stále více prohlubuje.

Někdy si kladu otázku, zda trendy posledních desetiletí – rozklad rodiny, nárůst počtu závislých na drogách či alkoholu nebo přehlížení „společensky přijatelných hříchů“ – nejsou výsledkem neúmyslného odklonu církve od důrazu na Bibli. Jako vedoucí církve máme zodpovědnost zdůrazňovat klíčovou roli Bible v životě křesťanů. Chceme-li, aby lidé více četli Bibli, lépe jí rozuměli a žili podle ní, musíme sami sobě klást následující otázky: *Jak jsme se do tohoto stavu dostali? Proč je u tolika lidí Boží slovo v nemilosti? Jak bychom mohli nastalou situaci zvrátit?*

Je na čase, aby biblická gramotnost přestala být pouhým sloganem. Musí se stát našim jasně definovaným cílem.

Nízkoprahový přístup a vysoká účast na shromážděních nestačí

Během posledních několika desetiletí se pro americkou církev stala důležitou prioritou účast na shromážděních. Objevili jsme řadu kreativních způsobů, jak do našich sborů přilákat křesťany i nevěřící. Tvrdě jsme zapracovali na tom, abychom odstranili každou překážku, která by lidem stála v cestě a maximálně jsme jim návštěvu shromáždění zpříjemnili. Pečlivě jsme ušili na míru potřebám našich měst a obcí jak chvály, tak poselství. K popisu tohoto procesu jsme zavedli termíny „přátelská církev“, „citlivost vůči hledajícím“ či „přizpůsobení bohoslužby současné době“. V mnoha ohledech to skutečně zafungovalo. Do církevních lavic a židlí teď skutečně zasedají lidé, kteří by tam dříve nepřišli. Položili jsme velký důraz i na dostupnost Písma. S růstem

našich sborů nám došlo, že potřebujeme Boží slovo dostat do rukou co možná největšího počtu lidí. Přeložili jsme Bibli do mnoha světových jazyků. Přepočítali jsme anglické verze Písma tak, aby se dotýkaly potřeb lidí žijících v moderní době. Tradiční King James Version (obdobu Bible Kralické) nahradily srozumitelnější verze jako *New International Version* (obdobu B21), výkladová Bible *Amplified Bible* či dokonce *The Message* (obdobu Slova na cestu).

Osvobodili jsme se i od omezení tištěné formy a máme dnes Písmo ve všech verzích dostupné na našich počítačích, tabletech a chytrých telefonech. Ať jste dnes kdekoliv, Boží slovo je vám tak blízko, jak je od vás vzdáleno elektronické zařízení ve vaší kapse.

Navzdory snadné dostupnosti Božího slova a jeho překladů do srozumitelné řeči jej čím dál méně lidí čte, studuje a žije podle něj.

Navzdory snadné dostupnosti Božího slova a jeho překladů do srozumitelné řeči ho však čím dál méně lidí čte, studuje a (hlavně) žije. Účast na bohoslužbách a dostupnost Bible nás samy o sobě nedokážou proměnit v takové lidi, jakými nás chce Bůh mít. Žít jako Kristus vyžaduje mnohem hlubší vydanost a závazek studovat Písmo a žít podle něj.

Vedoucí v horlivé touze po růstu církve příliš často proměňují své kazatelny v atrakce. Chtějí tak do svých společenství přilákat nové lidi namísto toho, aby přinášeli vyučování, informace a nápravu do lidských životů.

Naše zaměření na početní růst nám možná umožnilo (a dokonce i vyžadovalo) využít všechno naše úsilí a veškerou naši kreativitu k tomu, abychom dostali lidi do církve. Větší počet nedělních shromáždění a nutnost uvolnit parkovací místa pro další skupinu návštěvníků nás přinutily zkrátit bohoslužby. Bohužel jsme přitom v jistém smyslu a jistým způsobem nechtěně ubrali z důrazu na Písmo. Současně s tím jsme upravili i programy pro děti, takže se už tolik nezaměřují na biblickou výchovu, usměrňování a kázeň, ale na to, aby děti udržely pozornost. I to se mohlo podepsat na postupujícím nezájmu současné mladé generace o poznávání Bible.

Nechci tím říct, že máme naše sbory předělat na učebny a vyučovat v nich biblické lekce. Ačkoliv v šedesátých letech dvacátého století navštěvovalo nedělní ranní vyučování (tzv. nedělní školy), kde se dával důraz na silné biblické vyučování, více lidí, než kolik chodilo následně na samotné bohoslužby. Naše sbory tehdy milovaly Boží slovo, což se projevovalo ve způsobu jejich života a mělo to pozitivní

vliv na jejich okolí. S nárůstem účasti na shromážděních se začal snižovat počet tříd biblického studia. Věřím v sílu společných bohoslužeb, ne však na úkor biblického vzdělávání.

Biblické aplikace v našich telefonech ani chytlavé logo na fasádě církevní budovy nedokážou přinést změnu do našeho okolí. Půjdeme-li však do větší hloubky Božího slova, promění to nás i svět okolo nás! Jako letniční věříme v moc Ducha, který nám dodává sílu a je naším učitelem. Nesmíme však opomíjet jeho učebnici se všemi prorockými zaslíbeními, která jsou tam uvedena. Jinak mu zabráníme realizovat svou vůli uprostřed nás. Bible je kufříkem s nářadím, který Duch svatý používá při své práci.

V čem spočívá biblická gramotnost?

Jak vlastně vypadá biblicky gramotný člověk? V jistém smyslu jde o hluboké porozumění a pochopení Bible jako série knih vzájemně propojených napříč tisíciletími, které lidem odhalují Boží plán spasení. Biblickou gramotnost však nelze prokázat jen úspěšným složením písemného testu.

Má-li člověk skutečně porozumět Písmu, musí nejprve pochopit, že je to živý text, který nám Bůh dal proto, aby se stal naší duchovní stravou, naším každodenním chlebem. Židům 4,12 říká, že Boží slovo je živé a činné (aktivní). Jakmile se do něj ponoříte, ponoří se ono do vás a způsobí ve vašem životě revoluci. Když čteme a známe Boží slovo, jinak nahlížíme na svět, jinak nasloucháme a jinak reagujeme.

Nejlepším dokladem biblické gramotnosti je život zasvěcený Bohu. Projevuje se tím, jak se chováme k lidem okolo nás, jak hlubokou lásku projevujeme naší rodině, církvi a sousedům, jak odmítáme hříchy a jak přivádíme ostatní ke Kristu. Život nesoucí ovoce Ducha začíná srdcem vyladěným na Písmo.

Biblická gramotnost začíná četbou Písma ve vlastním jazyce a jeho dobrým porozuměním. Proto je pro biblickou gramotnost natolik klíčová dostupnost Bible. Není to však věc jediná. Četba Božího slova je zajisté důležitá, zásadní a přínosná. Sama o sobě však nestačí.

Biblická gramotnost zahrnuje i promlouvání Božího slova. Lidé, kteří ovládají daný jazyk, jej dokáží nejen číst, ale zároveň jím i komunikují s ostatními. Budování biblicky gramotných křesťanů znamená, že se o svém porozumění Bible sdílí s lidmi z církve i mimo ni. Ve společenství druhých lidí se učíme rychleji a nabýváme přesnější znalosti.

Když se s ostatními bavíme o biblických pasážích a posloucháme, co o nich říkají druzí, prostupuje Boží slovo naším srdcem. Vyznávání a proklamace Božího slova nám pomáhají probouzet naši víru a růst v ní. Koneckonců platí, že „srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně“ (Římanům 10,10).

Poslední složkou gramotnosti je schopnost v daném jazyce přemýšlet. Jestliže se učíte cizí jazyk, nejvyšší metou, jaké

v něm můžete dosáhnout, je schopnost v daném jazyce přemýšlet a plánovat si v něm život. Musíme dovolit Písmu, aby podobným způsobem proměnilo naši mysl (Římanům 12,2). Jakmile Bible změní naše myšlení natolik, že začneme plánovat a reagovat na základě zjevení Božího slova, naše životy se promění.

Jak na to? Kazatelna, proces učednictví a osobní zbožnost

Potřebujeme se ujistit, že Bible zaujímá přední a ústřední místo v našich církvích i rodinách. Chceme-li toho dosáhnout, bude to vyžadovat cílené týmové úsilí probíhající na třech rovinách.

První rovinou je kazatelna. Naši pastoři mají jednou týdně jedinečnou příležitost formovat životy lidí kázáním pravdy Písma takovým způsobem, aby ho lidé dokázali uvádět do praxe. Obsah jejich poselství je přitom důležitější, než jeho délka nebo míra kreativity použitá při jeho prezentaci. Chceme-li zvyšovat biblickou gramotnost, naše kázání musí být biblická a musí mít podobu cíleného vyučování. Věřím, že bychom strukturu našich shromáždění měli postavit na Bibli.

Chceme-li se stát správnou biblickou církví, zabere nám to více času než čtvrt či půl roku a bude to vyžadovat více práce, než bychom očekávali.

Vedoucí v horlivém úsilí o růst církve často proměnili kazatelnu v místo, které má lidi zabavit, a nikoliv instruovat, informovat a korigovat. Takový přístup nám sice pomůže vybudovat větší církve, ale často i povrchnější křesťany. Dobrou zprávou je, že růst církve a biblická gramotnost mohou spolu jít ruku v ruce.

Ďábel ví, že jedním z nejlepších způsobů, jak zastavit rozmach evangelia a církve, je oslabit důraz na Boží slovo, Bibli.

Prorok Samuel žil a sloužil v době, kdy Izrael přistupoval k Božímu slovu bez patřičné úcty. 1. Samuelova 3,1 říká, že „v oněch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné...“ Řeč je zde sice o prorockých slovech, ale pokud mi dovolíte celou situaci trochu rozvést, věřím, že se to týkalo i nedostatku biblické gramotnosti v oné době. Kdyby byl Elí kázal Boží slovo,

musel by konfrontovat hřích svých vlastních synů i dalších lidí. V závěru jeho života nakonec nepřátelé odnesli archu Boží přítomnosti a Elí se zapsal do historie jako neúspěšný kněz, jenž dopustil, aby se Boží sláva vzdálila od Izraele (viz 1. Samuelova 4,21-22).

Jednou z hlavních zodpovědností pastora, který chce podobným věcem zabránit, je udržovat a rozvíjet trvalý proces umožňující všem členům sboru napříč jejich demografickou strukturou rozvíjet biblickou gramotnost a žít své každodenní životy podle přesných biblických měřítek. Toho dosáhnete především kázáním a vyučováním „celé vůle Boží“ (Skutky 20,27) z vašich kazatelen. Kázání samotné ale nezasáhne srdce všech lidí všech věkových skupin.

Může tohoto cíle pastor dosáhnout jedním kázáním týdně? Dokáže uzdravovat, získávat ztracené a duchovně nakrmit celou místní církev prostřednictvím jednoho nedělního poselství? Jsem přesvědčen, že ne.

Druhou cestou k nárůstu biblické gramotnosti je zavedení procesu vyučování napříč celým sborem. Ze Skutků vidíme, že v první církvi bylo Boží slovo od počátku základním bodem programu. „*Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství, v lámání chleba a modlitbách*“ (Skutky 2,42).

Učedníci se na prvním místě oddávali učení Písma. Vytrvale v něm zůstávali a horlivě usilovali o to, aby ho poznávali a aplikovali ve svých životech. Stalo se nedílnou součástí jejich života, stejně významnou jako společenství nebo jídlo.

Následně Lukáš ve druhé kapitole knihy Skutků zaznamenává, že se pravidelně scházeli po domech i v chrámu. Osobně věřím, že se nescházeli jen k Večeři Páně, ale že se sdíleli i ohledně jim svěřeného biblického učení apoštolů. Jaký byl výsledek celého procesu? „*Pánovo slovo se šířilo po celé krajině*“ (Skutky 13,49).

Ačkoliv účast na nedělních shromážděních roste, klesá návštěvnost setkání zaměřených na biblické studium. Věřím v sílu společných bohoslužeb, ne však na úkor biblického vzdělávání.

Raná církev zažívala nejen nárůst počtu učedníků, ale i stále lepší poznání Slova. Ten nebyl způsoben jen kázáním apoštolů, ale i učednickým procesem centrováním okolo upřímného poznávání a aplikace Bible v životech a rodinách prvňáčků.

V minulosti jsme uváděli do praxe různé struktury, jež měly za cíl předat biblické principy a učení do srdcí a myslí našich dětí, mládeže, dívek a chlapců, mužů a žen i seniorů. Jednou z takových struktur či programů bývala nedělní škola. Ta představovala dobrý program, který fungoval. Využíval časovou návaznost na hlavní shromáždění a lidé se scházeli v den, v němž většina z nich měla volno. Mnozí vedoucí k vyučování využívali i shromáždění uprostřed týdne, jiní

Zpátky k celé Bibli

Nedávná studie vydavatelství Crossway ukazuje, že mnoho lidí se vyhýbá čtení těch částí Bible, které považují za obtížně srozumitelné.

Většina ze šesti tisíc respondentů průzkumu uvedla, že nejméně rozumí starozákonním prorockým knihám (Izajáš až Malachiáš). Nepřekvapuje tedy, že zároveň z průzkumu vyšly tyto knihy jako nejméně čtené části Písma.

Nejčastěji čtenými knihami jsou epištoly, Zjevení a hned poté evangelia. Respondenti je zároveň uvedli jako nejsrozumitelnější knihy s tím, že za zcela nejjednodušší na pochopení považují evangelia.

Ze starozákonních knih patří k nejčtenějším Žalmy a Genesis. Mnoho respondentů uvedlo, že v posledním měsíci četli buď Žalmy nebo Matouše (dle průzkumu nejoblíbenější knihu Nového zákona). Mnozí však nikdy nečetli Bohem inspirovaná slova z méně známých starozákonních knih Ezdráše, Ozeáše, Abdijáše či Abakuka. Nejzanedbávanějšími knihami Nové smlouvy jsou pak dvě nejmenší – Filemon a Juda.

Tento selektivní přístup ke čtení Bible by měl znepokojovat každého, kdo opravdově věří, že „*veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti*“ (2. Timoteovi 3,16). Bůh na stránkách Písma – od Genesis až po Zjevení – odkrývá svůj plán spasení.

Musíme kázat evangelium v kontextu úplného Božího zjevení. Zároveň potřebujeme následovat příklad evangelisty Filipa, který lidem na jejich cestě Slovem nabízel osobní vedení a učednictví. Otázka etiopského dvořana je koneckonců dnes stejně aktuální jako kdysi: „*Jak bych mohl [rozumět Bibli], když mi to nikdo nevysvětlí?*“ (Skutky 8,31).

zase systém domácích skupinek. Jaký je nejlepší model pro vás a pro mě? Ten, který ve vaší situaci nejlépe funguje!

Některé církve se v současnosti vrací k právě jmenovaným strukturám, ať už se jedná o skupinky nebo o restart nedělních škol. Rád bych však připomněl, že aby daný systém efektivně fungoval, bude vyžadovat více než vyhrazený čas v dílně a místo k scházení, společnému povídání či četbě nějaké knihy nebo sledování videa. Podstatné je zaměřit se na Písmo, na jeho význam a aplikaci. Chceme-li se stát správnou biblickou církví, zabere nám to více než čtvrt nebo půl roku a bude to vyžadovat více práce, než bychom očekávali. A také trvalý závazek pastora, vedoucích i všech členů církve.

Chceme-li vidět růst biblické gramotnosti, musí být naše kázání postavena na Bibli a cíleně předávat vyučování a instrukce.

Každý sbor by měl mít systém, jenž dokáže přivést jednotlivého člověka z jakékoliv demografické skupiny a jakéhokoliv stupně biblického poznání k úplné biblické gramotnosti. Má-li se to stát, potřebujeme si nejprve jako vedoucí osvojit jednotící ucelené poznání celého biblického kánonu. Pastoři musí své lidi vést k systematickému a pravidelnému čtení Bible, které je provede klíčovými pasážemi Písma od Genesis až po Zjevení.

Nedostatečná znalost Bible se z generace na generaci stále více prohlubuje.

Naše sbory nás musí umět provést celým příběhem Bible tak, jak se postupně rozvíjí – se speciálním důrazem na Ježíše a dílo Ducha na každém kroku této cesty. Tento proces je pak třeba převést z církve do rodin, a to vyžaduje trvalou podporu z kazatelen a dalších vzdělávacích platforem našich místních církví.

Kýženým výstupem se má stát soubor základních biblických znalostí, na kterých můžeme stavět. Měl by být použitelný pro každý služební tým a každou formu setkání. Pastorům dodá pevnou půdu pod nohama a jistotu při krmení Božího stáda a vedení lidí k zdravému duchovnímu růstu, síle a efektivitě.

Pastoři musí své lidi vést k systematickému a pravidelnému čtení Bible, které je provede klíčovými pasážemi Písma od Genesis až po Zjevení.

Zároveň musíme lidem pomáhat s aplikací toho, co se naučí tak, aby jim studium dávalo smysl a promítlo se do jejich

každodenního biblického životního stylu. Zahrnuje to nejen šestnáct fundamentálních pravd Bible (články víry Assemblies of God – pozn. překl.), ale i praktická vyučování pomáhající lidem nahlížet na svět optikou Božího slova.

To, co křesťané čtou v Bibli, by mělo začít měnit způsob jejich myšlení v oblasti manželství a intimních vztahů, financí, uctívání, evangelizace apod. Měli by si o tom povídat s ostatními – diskuze a interakce totiž pomáhají lidem osvojit si učení a přivádějí jejich poznání na zcela novou úroveň. Všichni se lépe učíme ve skupině – především v rodině a potom v církvi. Síla skupiny spočívá v diskuzi. Potřebujeme spolu hovořit o Bibli – doma i v církvi.

Třetí cestou je žít a sdílet Boží slovo. Poté, co jste nastudovali celé Písmo, naučili se mluvit jeho jazykem a nechali jím hluboce ovlivnit své myšlení, potřebujete ho uvést do každodenního života. Jak na to? Věříme, že konečnou fází je předávání druhým. Ježíš vyslal své učedníky, aby šli před ním. V církvi a její službě světu se potřebují zapojit i lidé, kteří možná ještě nemají zcela dokonalé poznání, ale vykročili na cestu života ve světle Bible. A tou Bibli bychom se pro ostatní měli stát my. Chci zopakovat, že vše začíná u kazatelny a pokračuje procesem vyučování napříč celou církví. Ve finále ale vše závisí na naší osobní vydanosti studiu a ochotě aplikovat Boží slovo.

Milí pastoři, to, jak přistupujete k Písmu, ovlivní postoj vašeho sboru k Bibli. Množství vašeho vlastního osobního času tráveného ve Slově nastaví laťku ostatním a určí, do jaké míry se jím bude krmit i vám svěšené stádo.

V kázání na hoře Ježíš vyučoval, že naší první prioritou má být čas strávený ve skrytu, kdy zasvěcujeme část našeho dne hledání jeho tváře, modlitbám za jeho vůli i za naše potřeby a spoléhání se na Boží slovo. Bůh nám říká, že setkávat se s ním v takových osobních okamžicích je natolik důležité, že pokud to budeme dělat, odmění nás za to svým požehnáním. Nejeví se vám to jako lákavá nabídka?

Neochota klást Bibli na první místo vysvětluje, proč více než polovina návštěvníků církve nedokáže pojmenovat základní biblické priority včetně Velkého poslání.

My pastoři máme natolik důležitý úkol, že ho nedokážeme zvládnout, pokud se nejprve nebudeme sami sytit Božím slovem. V zápisech synoptických evangelíí o nasycení pěti tisíců Ježíš nejprve podává chléb učedníkům, a ti jím následně sytí zástupy. Pokud by nedostali chléb od Pána, neměli by co nabídnout. Když ho však obdrželi z Mistrových rukou, dokázali jím nasytit tisíce!

Nejúžasnější část tohoto příběhu ale spočívá v tom, že kromě nasycení lidí učedníci odcházejí s koši plnými zbytků, které si nesou domů. Chceme-li krmit stádo, musíme vzhlížet k Chlebu života, jenž je naším Zdrojem. Budeme-li se

Naše sbory...

nás musí umět provést celým příběhem Bible tak, jak se postupně rozvíjí – se speciálním důrazem na Ježíše a dílo Ducha na každém kroku této cesty.

věrně den za dnem sami sytit Bibli, nestanou se z nás jen efektivnější služebníci, ale i křesťané, jejichž život přetéká hojností.

Oheň Ducha svatého a Boží slovo

Před více než sto lety skupina mužů a žen naplněných Duchem vnímala potřebu církve. Založili tedy Assemblies of God. Ustanovili novou církev tak, aby lidem poskytovala příležitosti ke vzdělávání, vzájemné vykazatelnosti a společenství. Tato nová letniční církev chtěla především předvést světu tu největší evangelizaci, jakou kdy spatřil. V tomto zaměření na evangelizaci světa v plné moci Ducha svatého musíme pokračovat, stejně jako v předávání tohoto zacílení příští generaci. Zároveň však musíme pamatovat i na to, že Boží moc přicházející skrze křest v Duchu svatém má původ ve zjevení Božího slova.

Naše novodobé letniční hnutí nepovstalo v první řadě ze zkušenosti. Naše zkušenost povstala ze správného porozumění Bibli. Zodpovědností nás, kdo jsme tuto církev zdědili, je ujistit se, že zůstane biblická. Je-li vaše porozumění Bibli správné, uspořádá se správně i vše ostatní. Cokoliv Bůh činí, začíná jeho Slovem.

Toužíme-li zachovat stejné zacílení, jaké měla naše církev ve svých počátcích, musíme zůstat v každém ohledu letniční a evangelizovat v jeho moci každého svého souseda, ať už blízkého či vzdáleného. Zároveň musíme dbát na to, aby naše biblická gramotnost dosahovala nejvyšší možné úroveň. Jak toho dosáhneme? Tím, že budeme za všech okolností zdůrazňovat, vyvyšovat, kázat, vyučovat a žít Boží slovo!

Cokoliv Bůh činí, začíná jeho Slovem.

Rick Dubose je hlavním ekonomem Ústřední rady církve Assemblies of God ve Springfieldu, Missouri.

Problém biblické a teologické gramotnosti a role kázání

Ed Stetzer

Když mají lidé netečný vztah k Bibli a chybnou teologii, brání jim to v opravdovém poznávání Boha. V tomto článku čtenářům předkládám **tři léky** na tento problém.

Podle Americké biblické společnosti (American Bible Society) vlastní osmdesát sedm procent amerických domácností alespoň jeden výtisk Bible. Průměrná rodina vlastní dokonce tři.

Jen dvacet procent respondentů průzkumu uvedlo, že přečetlo celou Bibli. Největší část Američanů (třicet procent) četla jen několik biblických pasáží či příběhů.

Průzkum uskutečněný mezi Američany: *Jak velkou část Bible jste osobně přečetli?*

- 9 %** Celou a opakovaně
- 11 %** Celou
- 12 %** Skoro celou
- 15 %** Přes polovinu
- 30 %** Několik pasáží a příběhů
- 13 %** Jen několik vět
- 10 %** Vůbec nic

Mezi ještě více šokující fakt patří zjištění, že jen okolo třetiny lidí (třicet šest procent) považuje Bibli za pravdivou a padesát šest procent respondentů ji popisuje jen jako „dobrý zdroj morálních principů“.

Průzkum uskutečněný mezi Američany: *Jaký výrok podle vás vystihuje Bibli?*

- Dobrý zdroj morálních principů **52 %**
- Historický popis událostí **38 %**
- Kniha užitečná pro dnešek **37 %**
- Pravdivá kniha **36 %**
- Dokáže člověku změnit život **35 %**
- Příběh **34 %**
- Zastaralá **14 %**
- Bigotní **8 %**
- Škodlivá **7 %**
- Nevím **11 %**
- Žádný z výše uvedených **3 %**

Z analýzy těchto dat plyne několik závěrů. Více než polovina Američanů považuje Bibli za užitečnou po morální stránce, většina z nich ji však celou nikdy nečetla a jen třetina ji považuje za pravdivou.

Zdá se, že lidé chovají k Písmu hlubokou úctu. Nevěří však, že jeho obsah mohou aplikovat v každodenním životě a často jej ani nepovažují za pravdivý.

Problém však nekončí jen u nedostatečné biblické gramotnosti a angažovanosti lidí, ale přesahuje i do oblasti teologické.

Většina Američanů má sice doma Bibli, ale nečte ji.

Organizace Lifeway Research (Průzkum životního stylu) uskutečnila ve spolupráci s křesťanskou službou Ligonier Ministries průzkum nazvaný „Stav americké teologie“ (The State of American Theology). Studie odhalila několik zajímavých teologických závěrů, jež sdílí většina současných Američanů.

- **64 procent Američanů** tvrdí, že „Bůh přijímá uctívání lidí všech vyznání, včetně křesťanství, judaismu a islámu“.
- **52 procent Američanů** věří, že „Ježíš je první a nejvýznamnější osobou, kterou kdy Bůh stvořil“.
- **56 procent Američanů** souhlasí s následujícím výrokem: „Duch svatý není osoba, ale síla.“

Bůh, který přijímá uctívání určené falešným bohům. Ježíš jako nikoliv věčná, ale jen stvořená bytost. Duch svatý jako ten, kdo není úplnou třetí osobou Trojice. To je jen několik z mnoha hojně rozšířených hrubých teologických chyb, jež tento přínosný výzkum odhalil.

Zdá se evidentní, že čím méně lidé vědí o Bohu prostřednictvím Bible, tím chatrnější teologické postoje zastávají.

Lidé mají tendenci zaplnit své mezery v poznání Bible svým vlastním kulturním vnímáním, osobními názory a obecně rozšířeným veřejným míněním.

Nemohli bychom spolu vycházet v dobrém bez ohledu na teologické rozpor?

Zmíněný průzkum poukázal na existenci problému nedostatečné biblické gramotnosti a chybných teologických postojů. Proč je to ale tak důležité? Nemohli bychom spolu vycházet v dobrém bez ohledu na teologické rozdíly? Odpověď na tuto otázku obdržíme tehdy, když si odpovíme na jinou: Je možné mít hluboký vztah s někým, koho neznáte a nerozumíte způsobu jeho myšlení?

Budování každého vztahu vyžaduje hluboké poznávání toho druhého, což platí i pro vztah s Bohem. Pokud někdo například vnímá Ducha svatého jako sílu, a ne jako osobu, neví, kdo Duch svatý ve skutečnosti je a nemůže přijímat jeho lásku a kráčet v jeho moci.

Problém je tedy zjevný. Když mají lidé netečný vztah k Bibli a chybnou teologii, brání jim to v opravdovém poznávání Boha. Jakmile lidem zmizí z očí pravý Bůh, nahradí ho bohem falešným – bohem, jehož si sami vynaleznou. Vědomí tohoto problému by nás mělo hluboce zarmucovat a burcovat.

Řešení: vysvětlování a osobní zkušenost

Dobrou zprávou je, že zmíněný problém Boha nepřekvapí. Nepředstavuje pro něj ani nic nového. Bůh si svou církev používá již po tisíciletí a celou tu dobu církev roste. Jak tedy problém vyřešit?

Nabízím tři léky

- 1. Biblická kázání.** Biblická kázání lidi týden za týdnem vyučují tomu, aby ve své duchovní cestě spoléhali na samotný text Písma. Když uvidí, jak to dělá jejich pastor, budou sami v Písmu hledat odpovědi na otázky svého života a zbožnosti. Jestliže lidé každý týden v církvi otevrou Bibli, povzbudí je to k tomu, aby si ji otvírali i každý den v průběhu týdne. Jestliže členové sboru postřehnou, jak správně nakládat s Bibli a respektovat hermeneutické a interpretační zásady, stane se jim vzorem pro jejich vlastní život a přístup k Písmu.
- 2. Závislost na Písmu i na Duchu.** Nesmíme od sebe oddělovat svou závislost na Písmu a závislost na Božím Duchu, který naše poznání prohlubuje a uvádí nás do veškeré pravdy. Musíme si číst Bibli, ale zároveň jí musíme dovolit, aby ona četla nás. Má-li růst naše víra, musí růst naše poznání.
- 3. Zkušenosti čerpající z Božího slova.** Potřeba osobních zkušeností je pro život křesťana důležitá a normální. Bůh stvořil i naši citovou stránku, aby napomáhala našemu poznávání jeho osoby a jeho Slova. Lidské zkušenosti samy o sobě jsou však nespolehlivé. Jak říká Izajáš: „Tráva usychá, květ vadne, ale slovo našeho Boha obstojí navěky“ (Izajáš 40,8). Lidé a jejich filozofie přicházejí a odcházejí, ale Boží slovo zůstává – pravdivé a neměnné – na věky. Devátý verš nás vyzývá, abychom vyhledávali dobrou zprávu vyvyšující pravého Boha v celé jeho slávě. Zkušenosti zakotvené ve speciálním Božím slově nám ukazují na zvláštní Boží osobu zjevenou v Ježíši Kristu. Když lidé uvidí, že takto žijí jejich vedoucí, přimknou se také oni k Písmu jako svému průvodci zdravou teologií, aby i oni skrze Slovo zažívali intenzivní osobní zkušenosti s Bohem.

Ukazujme lidem pravého Boha prostřednictvím biblických výkladových kázání, závislosti na Písmu i na Duchu a zkušenostech čerpajících ze Slova. Budeme-li to činit, zamilují se lidé do pravého Spasitele.

ED STETZER, Ph.D. je vedoucím oddělení Billy Grahama pro církev, misií a evangelizaci na vysoké škole Wheaton College a slouží jako výkonný ředitel Centra Billy Grahama pro evangelizaci.

Využijte období změny k objevení všech aspektů svého obdarování

Kent Inge

*Ať už teprve vstupujete do služby anebo právě procházíte obdobím změn ve službě, může být pro vás těžké udržet správný kurz. Tento článek předkládá **sedm moudrých kroků**, které všem vedoucím služebníkům pomohou zvládnout novou fázi jejich služby.*

Vedoucí služebníci procházejí v životě různými fázemi. Každá z nich s sebou nese své vlastní změny, zvraty a výzvy. Bez ohledu na to, v jaké fázi cesty se právě nacházíte – ať už zrovna začínáte nebo procházíte nějakou změnou ve službě, jedna věc zůstává stejná: vždy se jedná o proces.

K vůdcovství patří trvalé objevování toho, kým jste, a jaké nadpřirozené dary tvoří vaši Bohem danou DNA. V životě přitom nemusí být vždy snadné udržet si zacílení a správný směr. Následujících sedm moudrých kroků může vedoucím služebníkům pomoci zvládnout nové fáze jejich služby. Objevíte díky nim nové talenty, dary a schopnosti, které vám na cestě vůdcovství a služby pomohou posunout se vpřed. Ať už je cesta k objevení hlubšího smyslu života člověka a jeho nadpřirozených obdarování kratší či delší, vězte, že tímto procesem prochází každý vedoucí služebník.

1. Katalyzátor

Na počátku každého příběhu vždy figuruje určitý spouštěč – čin, který rozpojuje dění a přivede na scénu hlavní postavy příběhu. Momentům, jež uvádějí do chodu nový

příběh, říkáme katalyzátory. Započnou v člověku proces, který ho přetvoří do podoby, jakou pro něj Bůh připravil.

Fáze katalyzátoru je pozváním k zásadní transformaci života, otevření se na změnu a hledání nového směru. Ve službě přichází takový katalyzátor často ve formě vyrušení z vlastního klidu. Může se jím stát nečekaný telefonát, rozhovor či e-mail. Nebo například novinový článek či televizní dokument pojednávající o tématu, které nás hluboce zasáhne. Ať už onen spouštěč představuje cokoli, způsobí ve vás silnou touhu po odpovědi. Budete vědět, že s tím něco musíte udělat, že na to jednoduše nějak musíte reagovat. Jinými slovy, ve vašem nitru se rozezní alarm, který probudí vaše obdarování!

Bůh si tyto okamžiky používá k tomu, aby upoutal naši pozornost. Chce nás totiž uvádět do jiných, nových věcí. Možná si přeje, abyste vstoupili do nové služby anebo abyste se ve vaší současné službě pohnuli do dosud neobjevených oblastí.

Význačným katalyzátorem změny mé vlastní duchovní cesty se stal okamžik, kdy jsem pastoroval sbor na předměstí Chicaga. Obdržel jsem tehdy telefonát, který uvedl do chodu

proces zásadní změny. Jediný rozhovor spustil sérii událostí, které mě nakonec dovedly na univerzitní půdu. Člověk na druhé straně sluchátka mi oznámil, že moje jméno se objevilo na seznamu komise, která měla za úkol nalézt nového děkana. Do té doby jsem ani nepomyslel na to, že bych svým vůdcovským obdarováním mohl sloužit na akademické půdě. Bůh ale měl své plány.

Kdykoliv jsem v životě procházel nějakou význačnější změnou, vždy ji odstartoval Bohem daný katalyzátor, který upoutal mou pozornost a uvrhl mě vstříc novému dobrodružství.

2. Rozjímání

Poté, co ve vás Bůh probudí touhu po novém dobrodružství, změně životního směru a nových obdarováních, měli byste si vyhradit dostatečný čas k rozjímání. Je to velice důležitý krok, který vám pomůže odhalit, zda váš „katalyzátor“ skutečně pochází od Boha. Během tohoto procesu promýšlejte uvažovanou změnu ve světle vašich pracovních a životních zkušeností a mluvejte o ní se svou rodinou, přáteli a mentory. Proč? Pečlivé rozjímání vás přivede k událostem a okamžikům, jež vám pomohou přijatý impuls potvrdit či vyvrátit. Pokud ho potvrdí, získáte potřebnou jistotu, že máte změnu služby podstoupit. Rozjímání nad vaším dosavadním životem a vyprošování Boží moudrosti vás uvede do situací a okolností, které vám dodají potřebnou sebedůvěru. Dokreslí vám další důležité detaily celé mozaiky, a nakonec vám dodají nezlomnou jistotu pohnout se vpřed a vykročit do procesu změny, po němž vaše nitro už nějaký čas touží. Když to shrnu, rozjímání vás utvrdí a pomůže vám směle vykročit vstříc změně.

Než jsem nastoupil na Southeastern University, abych tam začal sloužit jako děkan, prožil jsem zásadní zkušenost, která mě utvrdila v novém směru mé cesty. Jeden z mých dávných učitelů za mnou tehdy zašel a věnoval mi knihu o vůdcovské roli děkana. Spolu s ní mi dal nezvyklý dárek: mou esej z doby, kdy jsem sám studoval. To vše mi daroval, aby mě utvrdil v mé nové vůdcovské roli, do níž jsem se právě chystal vstoupit. Bůh nás v novém směru často utvrzuje prostřednictvím druhých lidí.

3. Rozhodnutí

Bez tohoto kroku by proces změny vaší služby zůstal jen myšlenkou ve vaší hlavě.

V danou chvíli možná nedostanete odpovědi na všechny vaše otázky. Chcete-li ovšem realizovat beze zbytku své obdarování, musíte udělat jasné rozhodnutí ohledně svého povolání, které vás nasměruje do další fáze vaší cesty.

Po fázi rozjímání musíte volání ke změně přijmout či odmítnout. Rozjímání vám dodá jistotu k odpovědi. Neučiníte-li však jednoznačné rozhodnutí, zaseknete se na půli cesty.

Váhavost plodí nestabilitu a vede k frustraci v osobním i profesním životě.

Jedinou cestou, jak se z tohoto bodu někam posunout, je postavit se k vzniklé situaci čelem a jednoznačně se rozhodnout pro jeden ze dvou směrů.

Kdybych se nerozhodl, že přijmu nový směr, který se přede mnou otvíral, a přestěhuji se na severozápad země, abych zde sloužil jako děkan na univerzitě, celý proces by nebyl ničím více než zajímavou myšlenkou. Hledejte Boha a posuňte se do bodu, kdy učiníte jasné rozhodnutí.

4. Potvrzení

Poté, co uděláme krok novým směrem, potřebujeme si jej potvrdit a utvrdit se v tom, že jsme vykročili vstříc prospěšné změně. Potvrzení často přichází na modlitbách. Někdy může přijít i skrze hluboký vnitřní pocit naplnění nebo skrze slovo od nějakého člověka. Každopádně v tomto období musíme být velice pozorní a otevření hlasu Božího Ducha.

Pamatujte, že ne každý úspěch musí znamenat potvrzení, a ne každé selhání znamená, že to máte vzdát.

Proste Boha, aby vám dal moudrost k rozlišení jeho vůle, zatímco hledáte správnou cestu vpřed.

Existuje několik způsobů, jak si můžete ověřit, zda kráčíte správným směrem. Jedním z nich jsou vztahy s klíčovými lidmi vašeho života, vašimi mentory – těmi, které uznáváte jako své vedoucí. Některé jejich zdánlivě náhodně řečené poznámky a komentáře se mohou stát relevantními směrovkami na vaší cestě. Dalším nástrojem rozpoznání Boží vůle může být zdravý selský rozum. Jinak řečeno, vaše rozhodnutí jednoduše dává smysl a zdá se, že dělat cokoliv jiného by ho nedávalo. Někdy se zdráháme zdravý selský rozum používat a všechno se snažíme zduchovňovat nebo příliš analyzovat. Bůh nám ale dal mozek z určitého důvodu. Používejme ho k tomu, abychom se správně rozhodovali.

Když jsem vyrůstal v Bakersfieldu v Kalifornii, začal se mi věnovat můj pastor. Řekl mi, že si všiml některých mých obdarování a že by mě rád jednou týdně mentoroval. Již o několik let dříve jsem v sobě začal pociťovat rostoucí touhu týkající se povolání do služby. Jeho nabídka se pro mě tedy stala obrovským potvrzením. Jednoznačně jsem věděl, že je to přesně to, co potřebuji udělat. Někdy prostě víte, že víte.

5. Příprava

Zatímco děláte další kroky k tomu, abyste dokončili proces proměny a naplnili beze zbytku své obdarování, snažte se každou výzvu a příležitost využít k přípravě na to, co je před vámi. Svoji přípravu a osobní rozvoj můžete provádět mnoha způsoby, a to jak prostřednictvím formálního tréninku, tak i skrze životní zkušenosti. Ať už absolvujete vysokou školu

nebo „školu života“ – či kombinaci obou – nepřestávejte se připravovat a čas přípravy nikdy nepovažujte za ztracený.

Vše, co vás v životě potká, povede buď směrem k naplňování vašeho povolání nebo pryč od něj.

Rozhodnutí je na vás. Cíleně se zaměřte na to, abyste každou životní překážku, výzvu a příležitost využili k pilování a vybrušování vašich darů a talentů. Bůh vás v životě bude uvádět do situací a příležitostí, které vám pomohou stát se onou jedinečnou bytostí, jakou vás stvořil. Čas formování berte jako výzvu, která vás připraví na všechno, co pro vás do budoucna Bůh nachystal.

Když mě můj pastor Bakersfield mentoroval, naráželi jsme na věci příjemné i nepříjemné. Z první ruky jsem mohl vidět, jakým situacím bývají pastoři vystavováni a Bůh mě skrze to připravoval na mou vlastní profesní dráhu ve službě. Vynaložte veškeré úsilí, abyste rostli a učili se a připravili se na vše, co na vás v budoucnu čeká.

6. Krok vpřed

Může se to zdát až děsivé, ale udělat konkrétní krok do nové fáze změny je jediným způsobem, jak se stane skutečností.

Risk patří k základní složce, která kultivuje a rozvíjí vaše obdarování.

Období změn jsou dokonalými příležitostmi k uvolnění víry, která se nebojí riskovat a která vás provede dalšími kroky vaší cesty. Dokud nedosáhnete toho, k čemu víte, že vás Bůh povolal, budete mít neuhasitelnou žízeň toho docílit a nespokojíte se s tím, jak se věci do této chvíle mají. Pamatujte na to, že pokud nikdy nevykročíte, neuvedete do chodu vaši víru. Víra není něco, o čem jen mluvíme. Musíme ji uvádět do akce prostřednictvím našich rozhodnutí. Potřebujeme v sobě nalézt odvahu a vydat se na cestu, která se před námi začíná rozprostírat. Uveďte do života plnost obdarování, které jste od Boha přijali, odvážně vykročte s jistotou a plnou důvěrou v dary, jež ve vás Bůh probouzí.

Ujišťuji vás, že na vás přitom budou doléhat pocity strachu. Sám jsem je pociťoval, když jsem přijal roli prezidenta na univerzitě SEU. V prvních měsících po nástupu do funkce jsem si musel zvykat na nesmírně vysokou míru zodpovědnosti, která na mě dolehla. Univerzita se nacházela v té době již dva roky bez vedení a potřebovala nastartovat proces radikální transformace. Jak jsem však nad touto výzvou přemýšlel, rozhodl se ji přijmout a chystal se na ni, můj život se začal uspořádat a připravovat na novou životní roli. Víím, že mě na toto místo přivedl Bůh a víím, že mě povede

a bude směřovat i v budoucnosti. Totéž učiní i pro vás. Dovedl vás až na místo, kde jste dnes, a nezanechá vás tam. Chce vás totiž dovést dále. Jen buďte smělí a s vírou vykročte.

7. Objevování

Kultivace vašich obdarování a objevování nových je nepřetržitý proces, který neustává ani poté, co uskutečníte změnu. Fáze změn jsou bránou k odhalování nových talentů, darů, tužeb a schopností na vaší stezce života. Jestliže si zachováte misijní uvažování a nepřestanete růst a objevovat nové dary během rozjímání a modliteb, porozumíte tomu, jak významná je fáze změn pro osobní růst křesťana. Dodá vám to dynamickou vnitřní sílu k dalšímu procesu růstu.

Žijte záměrem, který pro vás Bůh připravil, a mějte odhodlání zasahovat svět pro Boží slávu. Čím více budete kultivovat Boží záměr ve svém životě a vůdcovství, tím více porostete a budete se stávat tím, kým vás Bůh chce mít. Vždy přistupujte k životu s otevřenými očima a dívejte se, co nového může Bůh ve vás tvořit. Nepocházejte žádnou příležitost, jež období změn přináší.

Ať už se právě nacházíte v jakémkoliv bodě cesty vstříc objevení svého kompletního obdarování, věřím, že vás těchto sedm kroků povzbudilo k tomu, abyste nepřestávali činit pokroky. Nechť vás mocně posílí, abyste kráčeli vpřed s jasnou myslí, jistotou a důvěrou vstříc naplnění Božího plánu pro váš život.

Vytrvalá snaha objevit do důsledku své obdarování je klíčem k tomu, abyste maximálně zužitkovali každou novou životní či profesní příležitost. Zastá-

vat vedoucí pozici ve službě představuje nepřetržitý proces, díky němuž můžete dosahovat cíle Božího království v souladu s jeho plány a záměry.

KENT INGLE, D.MIN. je děkanem biblické školy Southeastern University v Lakelandu na Floridě a autorem knihy *This Adventure Called Life: Discovering Your Divine Design* (Dobrodružství zvané život: objevte plnost vašeho obdarování). Pro více informací o Kenovi navštivte www.kentingle.com.

Jak ? si připravit kázání

Doug Green

Proces sestávající z dvanácti kroků vám pomůže s důkladnou přípravou vašeho příštího kázání.

Mám rád kutilské televizní pořady i pořady o vaření. Baví mě pracovat se stěrkou na polevu i s kladivem. Odborníci v těchto pořadech mě učí, jak dělat věci správně. Dokážu díky nim upéct šestipatrový čokoládový dort a nainstalovat střešní okno. Je zábavné učit se krok za krokem správnému postupu a uvádět ho do praxe.

Je možné projevat stejný zápal i u přípravy kázání?

Jsem přesvědčen, že ano. Také kázání má svůj jedinečný postup. Při přípravě kázání je třeba dodržovat několik praktických kroků.

Od chvíle, kdy v úterý otevřete Bibli, až do okamžiku, kdy v neděli stojíte za kazatelnou, vede cesta přípravy, jež má svá pravidla.

Pojďme teď společně krok za krokem projít procesem, který vás důkladně připraví na vaše příští kázání. Možná se vám to bude zdát příliš náročné, ale dá se to zvládnout.

Na prvním místě chci ale zdůraznit nadpřirozenou stránku přípravy kázání – modlitbu, zkoumání sebe sama, vyznání, touhu po naplnění Duchem svatým a tak dále. To všechno je podhoubím, z něhož vyrůstá celé umění přípravy kázání. Bůh promlouvá k lidem a pastoři o tom z kazatelen vypráví. Kázat je velická čest, která má moc nás trvale držet na kolenou. V něm a skrze něj to dokážeme. Bez něj nikoliv.

1. TEXT: Zvolte biblickou pasáž

Jaký biblický text použít?

Začněte Bibli. Nejprve zvolte text (konkrétní počet veršů), zasazený do správného kontextu, který je v souladu s celkovou strukturou pisatelových záměrů. Vyberte jeden ucelený úsek nesoucí jednoznačné poselství. Může to být verš, odstavec, kapitola či dokonce celá biblická kniha. Nezáleží na délce pasáže, ale na její vnitřní jednotě a soudržnosti.

Jednotlivé úseky Bible sestávají z rozličných žánrů, a to je třeba respektovat.

Například epištoly jsou obvykle uspořádané do odstavců, přinášejících samostatné myšlenkové oddíly. Všimněte si, že v nich pisatelé často skáčou z jednoho tématu na druhé. Proto musíte ke každému odstavci přistupovat jako k samostatnému kázání.

K jinému žánru patří vyprávění. Ta sledují určitý děj a není možné kázat jen na část příběhu. Chcete posluchačům sdělit celý příběh. U delších vyprávění (např. o Abrahamově životě) věnujte pozornost změnám prostředí a času, z nichž poznáte, že jeden příběh skončil a jiný začíná. Každá ucelená scéna Abrahamova příběhu je samostatným kázáním.

Básnické pasáže, jako Žalmy, jsou seskupeny do slok. Můžete kázat jen o jedné sloce, ale obecně vzato je v pořádku kázat na téma celého Žalmu. (Žalm 119 však jistě vydá na více kázání.) Je lépe si vzít jednu básnickou jednotku za základ jednoho poselství.

Obecné pravidlo, jež se dá vztáhnout na všechny žánry, zní: jako výchozí text pro kázání si vyberte ucelený myšlenkový úsek (s jasným začátkem i koncem).

2. BĀDÁNÍ: Studujte biblickou pasáž a dělejte si poznámky

Co se o daném textu mohu dozvědět?

Hlavním cílem analýzy textu je porozumění kontextu. Každý myšlenkový úsek je zasazen do širšího kontextu. Například osmou kapitolu nějakého beletristického románu považujeme za součást uceleného příběhu. Také každé kázání je součástí širšího kontextu zapadajícího do rámcové osnovy Písma. Není možné vytahovat jedno slovo z kontextu celé věty, větu z kontextu odstavce, odstavec z kontextu kapitoly, a tak dále.

Dříve, než se uchýlíte k výkladovým pomůckám, důkladně si sami přečtete pasáž a reagujte na to, co slyšíte. Čtete ji nahlas. Slova úplně jinak vystupují ze stránek, když je nejen vidíte, ale i slyšíte. Dělejte si poznámky, pokládejte si otázky, snažte se poznat, čemu v textu rozumíte a čemu ne.

Poté, co jste strávili dostatečný čas četbou textu, zvažte, jaké pomůcky k jeho výkladu využijete: lexikony, konkordance, biblické slovníky, komentáře. Dělejte si maximum poznámek. (Mám ve zvyku vytisknout si několik kopií dané pasáže na bílý papír s širokými okraji, které používám ke psaní poznámek – kroužkuji si klíčové myšlenky, spojuji tužkou vzájemně související věty, podtrhuji důležitá slova a dělám si poznámky na okraje. Ačkoliv se obecně snažím využívat nejmodernější techniku, v této fázi shledávám papír a tužku těmi nejlepšími pomůckami.)

Po shromáždění několika stran poznámek už byste měli mít slušnou představu o kontextu pasáže.

3. HLAVNÍ MYŠLENKA: Objevte exegetickou myšlenku

Jaká je hlavní myšlenka pasáže?

Bible je souborem myšlenek. Každý úsek (výchozí text pro jedno kázání) má svou konkrétní myšlenku.

Biblická kázání tlumočí jedinečné hlavní biblické ideje inspirované Duchem svatým a sepsané jejich dávnověkými autory.

K určení hlavní myšlenky zvoleného biblického textu si položte čtyři otázky. (Za příklad použijte Žalm 1.)

A. Jaké je téma textu? Téma pasáže není jeho hlavní myšlenkou, ale jedno či dvouslovným konceptem pasáže. (Téma Žalmu 1: Boží stezky.)

B. Na jakou otázku hledá text odpověď? Každý pisatel Bible má ve své mysli nějakou otázku. Všichni tak píšeme.

Odpovídáme na otázky prostřednictvím formulace myšlenek, ať už jsou více či méně zjevné. Duch svatý vedl otázky autorů biblických textů, a proto nám je také pomůže v textu najít. Pokud při studiu vaší pasáže porozumíte původnímu záměru jejího autora, najdete klíčovou otázku textu. (Otázka Žalmu 1: Kam vedou Boží stezky?)

C. Jaká je odpověď na tuto otázku? Poté, co jsme našli klíčovou otázku, potřebujeme na ni najít odpověď (prezentovanou pisatelem). Každá otázka vyžaduje odpověď. (Odpověď na otázku Žalmu 1: Vedou k moudrosti a životu.)

D. Jaká je hlavní myšlenka? Jestliže objevíte hlavní otázku, na kterou autor textu hledá odpověď, a spojíte ji s odpovědí, našli jste hlavní myšlenku pasáže. Ta představuje jednotící téma vašeho poselství. O tom budete kázat. Každá část vašeho kázání – od začátku až do konce – musí s *touto* myšlenkou souviset, protože právě *ona* je pointou celé pasáže. Kazatel nemá sám vymýšlet hlavní myšlenku biblického kázání – odvozuje ji z textu. (Hlavní myšlenka Žalmu 1: Boží stezky vedou k moudrosti a životu.)

4. ANALÝZA: Provedte rozbor exegetické myšlenky

Jak mohu uskutečnit rozbor hlavní myšlenky?

Nyní je čas na rozbor hlavní myšlenky. Potřebujete ji přeformulovat, vysvětlit, dokázat a aplikovat. Analýza hlavní myšlenky se stane motorem celé zbývající části vaší přípravy. Položte si následující čtyři analytické otázky. (Hlavní myšlenka Žalmu 1: Boží stezky vedou k moudrosti a životu.)

- » Přeformulování: Je nutné hlavní myšlenku vyjádřit ještě jinými slovy? (V tomto případě nikoliv.)
- » Vysvětlení: Co hlavní myšlenka znamená? Vyžaduje vysvětlení? (Vysvětlete klíčové koncepty: Boží stezky, moudrost, život.)
- » Důkaz: Je to pravda? Mohu to dokázat? (Můžete uvést příklady či svědectví dokladující, že myšlenka je pravdivá? Je pravdivá vždy? Okamžitě nebo až za nějaký čas?)
- » Aplikace: Jakou změnu přinese do života aplikace hlavní myšlenky? (Pokud je někdo připraven kráčet po Božích stezkách, jak to má udělat? Jak to vypadá, když po nich kráčí v práci, doma, v dobách dobrých a zlých?)

Chceme, aby se naši posluchači poddali Božímu slovu, a proto si přejeme, aby ho aplikovali v životě. To se však nestane, pokud mu nejprve neuvěří. (Je pravdivé?) A neuvěří mu, pokud mu nejprve neporozumí. (Jak rozumět hlavní myšlence textu?)

Pokud mu porozumí, mohou mu uvěřit. Pokud mu uvěří, mohou ho aplikovat. Naším cílem je odstranit veškeré překážky, bránící lidem žít Boží slovo. Chceme jim pomáhat poznávat Písmo a zažívat ho v praxi skrze slova i skutky.

5. MYŠLENKA:

Zformulujte homiletickou myšlenku

Jaký je nejjednodušší způsob, jak vyjádřit hlavní myšlenku?

Nyní jste připraveni krátce a výstižně sdělit své poselství. Dalším krokem je maximálně patnácti slovy zformulovat stručnou homiletickou myšlenku. Musí být jednoduchá, úderná a zapamatovatelná. Použijte srozumitelný jazyk a slovní obraty, kterým posluchači dobře rozumí a sami je používají.

Nejde o to udělat kompromis s pravdou obsaženou v textu, ale použít jazykové prostředky, jimž budou dobře rozumět všichni vaši posluchači. Při formulaci homiletické myšlenky se zabývejte následujícími otázkami:

- » Jak ji zformulovat, aby zaujala posluchače?
- » Mohou ji jednoduše uchopit, pokud ji uslyší jen jednou?
- » Je myšlenka vyřčena pozitivním jazykem a tónem nikoliv negativním?
- » Je relevantní v kultuře moderní doby?
- » Neměl bych odstranit nějaké zbytečně náboženské formulace?

Potřebujete sestavit větu, která shrnuje hlavní myšlenku vašeho textu tak, aby vaši posluchači cítili, že mluvíte přímo k nim a že se jich bezprostředně týká.

Máte hlavní myšlenku jasně srovnanou v hlavě? Kdyby vás nečekaně vzbudili uprostřed noci, zatřásli vámi a zeptali se, o čem se chystáte kázat, uměli byste se posadit a bez zaváhání sdělit hlavní myšlenku vašeho poselství?

Pokud víte, co chcete říct, ještě předtím, než dojdete za kazatelnu, máte větší šanci, že váš sbor to pochopí, až se za kazatelnu skutečně postavíte.

(Žalm 1: „Boží stezky vedou k moudrosti a životu“ je přesný výrok. Lze ho ale přeformulovat například takto: „Žijte tak, jak si přeje Bůh. Uvidíte, že se to vyplatí.“)

6. ZÁMĚR:

Určete cíl a smysl svého kázání

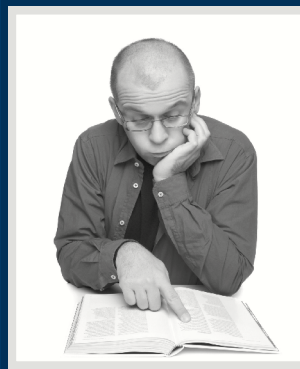
Co je záměrem připravovaného kázání?

Záměr je v oblasti církevního vůdcovství často skloňovaný termín. Pokud porozumíte funkci a záměru kázání, vaše poselství se stane smysluplnějším – v přednesu i poslechu.

Zodpovězte si následující otázky:

- » Proč kážu právě na toto téma?
- » Co budou lidé moci na základě mého kázání udělat?
- » Jaké zásady, postoje, činy nebo hodnoty by měl posluchač po vyslechnutí kázání změnit?

JAK CO NEJVÍCE VYTĚŽIT ZE STUDIA PÍSMÁ

Zvažte, prosím, následující myšlenky, které vám pomohou lépe využít vaše zdroje a mít co největší užitek ze studia Písma.

Vytvořte studijní skupinu na přípravu kázání. Dejte dohromady skupinu vnímavých členů sboru, kteří rádi zkoumají Boží slovo. Scházejte se s nimi jednou týdně a poproste je, aby vám pomáhali s přípravou kázání. Chtějte po nich, ať na setkání chodí připravení. Dávejte jim jasné úkoly. Ačkoliv vám musí dávat prostor k tomu, abyste se *vy sami* ptali Boha, jak máte poselství předat, přicházejte na setkání s otevřenou myslí a naslouchejte, jak k vám Bůh skrze tyto lidi chce promlouvat. Modlete se za váš společný čas a vyhlížejte Boží jednání.

Pozvěte místního biblického učitele nebo pastora na penzi na jídlo. Každou středu po dobu jednoho roku jsme si dali společnou snídani s místním učitelem Nového zákona a diskutovali přitom o textu z listu Efezským, na nějž jsem měl následující týden kázat. Koupil jsem mu slaninu s vejci a on mi řekl vše, co o dané pasáži věděl. Byl to skvělý způsob využití sborových peněz, díky němuž se moje kázání pozvedla na vyšší úroveň. Získal jsem také přítele na celý život.

Studujte společně s přáteli služebníky. Namísto toho, abyste biblický text procházeli každý týden sami, studujte s některým z vašich přátel či kolegů z jiných sborů, kteří slouží Božím slovem. Co kdyby v několika sborech v jednom městě zaznívalo v neděli podobné kázání? Co kdyby se jejich pastoři navzájem obohacovali svými vhledy a znalostmi, sdíleli své poznámky a osnovy poselství? Kdybyste se začali společně připravovat na kázání a následně spolu vyhodnocovali jejich dopad, zažili byste obrovský skok dopředu v jednotě křesťanů a prolomili zdi rozdelení a zbytečné soutěživosti mezi církvemi.

DOUG GREEN, D. Min., Brea, Kalifornie

NEŽ NAKOUKNETE DO KOMENTÁŘŮ

Dříve, než se uchýlíte k výkladovým pomůckám, si sami důkladně přečtete pasáž a reagujte na to, co slyšíte.

Oddělte si čas na rozjímání nad Božím slovem a text si několikrát pročítejte.

Učte se vést rozhovor se svou Biblií. Při četbě zvoleného textu si položte otázku: „Jaká je jeho hlavní pointa?“ Dále se ptejte: „Jaké obrazy text používá a jakým způsobem pointu podtrhuje?“ Klad'te si otázky zásadního charakteru. Ptejte se na stejné věci, jako účastníci daného příběhu nebo příjemci daného dopisu. Zamýšlejte se nad prostředím příběhu, počasím, časem dne, dikcí a tónem hlasu, jednoduše čímkoliv, co vám pomůže text nevidět jen jako suchý zápis, ale jako živý, strhující záznam události skutečného života.

Nahlížejte na Biblii jako na velkou obrázkovou knihu. Bible představuje ilustrovanou knihu, jež využívá naši představitelství, aby nám zjevovala Boží pravdu. Písmo často promlouvá v obrazech. Poté, co přečtete určitou pasáž a porozumíte jejímu původnímu záměru, si ji zkuste představit. Zamýšlejte se nad tím, jak se daný příběh odehrál. Jak to vypadalo? Co si mám pod danou pasáží představit? Zapamatujte si obraz, který vám vyvstane v mysli. Může se stát základem pro vaše budoucí popisné kázání, které upoutá pozornost posluchačů.

Pozorujte okolní svět. Sledujte, co se okolo vás děje. I to vám pomůže pochopit Boží pravdu. Čtete Biblii i noviny s otevřenými očima. Klad'te si otázku, jak propojit biblický text s děním současné doby. Proste Boha, aby vám zjevoval svůj charakter a používal své Slovo spolu s vašimi každodenními zkušenostmi k tomu, aby promlouval do vašeho života. Budete-li tomu otevření, začnete rozsuzovat a přijímat výklady i těch nejtěžších pasáží biblického textu.

DOUG GREEN, D. Min., Brea, Kalifornie

Dále se ptejte:

- » Proč tyto řádky autor napsal?
- » Jaký dopad chtěl na své původní posluchače zanechat?
- » Proč je text součástí Bible?

Předložte tyto otázky na modlitbách Duchu svatému a snažte se rozpoznat, čeho Bůh chce prostřednictvím vašeho kázání docílit. A to ať se stane i vaším cílem. Může jít o nové poznání, čerstvý vhled, změnu postoje či osvojení si nové dovednosti.¹ Cíl si napište, a to takovým způsobem, abyste si následně dokázali vyhodnotit, do jaké míry jste cíle dosáhli.

(Cíl Žalmu 1: Posluchači by měli odcházet s přesvědčením, že kráčet po Božích cestách je nejen „správné“, ale je to zároveň to nejlepší a nejchytřejší, co můžete se svým životem udělat.)

7. TVAR:

Zvolte tvar kázání

Jaký tvar je pro dané kázání nejvhodnější?

Existují kázání deduktivní a induktivní. Deduktivní kázání uvede hlavní myšlenku na začátku, induktivní na konci. Deduktivní kázání hned na počátku posluchačům sdělí, kam dané kázání míří, zatímco induktivní poselství vyžaduje, aby posluchači museli o cíli kázání přemýšlet. Existuje i deduktivně-induktivní forma kázání, která hlavní myšlenku uvádí zhruba uprostřed promluvy.

Zvažte tvar svého poselství na základě záměru kázání:

- A. Je-li cílem kázání informovat posluchače, je vhodnější zvolit výkladovou (deduktivní) formu.
- B. Je-li jeho záměrem posluchače o něčem přesvědčit, je lepší jim umožnit, aby v jeho průběhu sami došli k závěru (induktivní tvar).
- C. Je-li záměrem kázání informovat i přesvědčit, je dobré nejprve posluchače aktivně vtáhnout do děje (prostřednictvím indukce) a následně hlavní myšlenku vysvětlit (prostřednictvím dedukce).

8. OSNOVA:

Nachystejte si osnovu kázání

Jaká je vhodná struktura poselství?

Teď jste již připraveni napsat si osnovu. Ta bude vyplývat ze samotného textu. Cílem expozičního kázání je rozebrat text. Hlavní myšlenku již znáte. Osnova kázání kopíruje to, co o hlavní myšlence říká autor textu (body, jimiž ji on sám v textu rozvádí).

Kvalitní osnova udržuje posluchače v pozornosti a pomáhá sledovat myšlenky kazatele a jemu samému pomáhá lépe myšlenky komunikovat. Kázání postavené na dobré osnově

bývá ucelené, uspořádané a postupně graduje. Když si dáte práci se sepsáním osnovy, bude to pro vás přínosné v následujících ohledech:

- » Osnova podtrhuje důležitost jednoty kázání. Nutí kazatele vnímat své poselství jako jeden celek, a ne jako několik izolovaných bodů.
- » Utřídíte si komunikované body a myšlenky do správného pořadí.
- » Odhalí ty body osnovy, které si zjevně vyžadují bližší dovysvětlení či použití ilustrací k tomu, aby je posluchači mohli dobře pochopit.

9. ILUSTRACE:

Doplňte osnovu kázání obrázky a ilustracemi

Jak co nejlépe ilustrovat hlavní myšlenku a jednotlivé body kázání?

Dobré ilustrace (příběhy, příklady, výklady, přirovnání, přeformulování, citace, statistiky atd.) pomáhají podtrhnout hlavní myšlenku a přinášejí posluchačům hmatatelné, konkrétní způsoby, jak mohou být ve svých životech poslušni Písmu.

Efektivní ilustrace dokážou propojit biblickou myšlenku s osobními zkušenostmi publika. Poutají pozornost lidí a probouzí jejich emoce. Zlepšují porozumění, vyjadřují souznění kazatele s lidmi, k nimž promlouvá, a jeho péči o ně.

Ilustrace musí být realistické, srozumitelné a uvěřitelné. Musí být autentické, aby kazateli pomohly ztotožnit se s potřebami publika. Lidé ho potom nevnímají jen jako člověka, který je poučuje, ale jako jednoho z nich.

Posluchači milují transparentnost. Proto jsou nejlepšími příběhy ty osobní, a to zejména takové, které z kazatele nedělají superhrdinu, ale ukazují i jeho slabosti a osobní boje. Nejlepšími zdroji čerstvé inspirace jsou vždy aktuální zážitky z uplynulého týdne. Čím je příběh osobnější, tím je jeho poselství silnější.

Používejte ilustrace, abyste lidem prakticky ukázali pravdivost biblického textu. Vyprávějte jim příběhy, které zapojí i jejich zrak, nejen sluch. Vkládejte do příběhů zdravé biblické principy. Příběh jim znázorníte vizuálně.

10. ÚVOD A ZÁVĚR:

Připravte si začátek a konec kázání

Jak mám poselství zahájit a uzavřít?

Když už víte, kam svým kázáním směřujete a co jím chcete docílit, sepište si jeho úvod a závěr. Budete v pokušení napsat si je jako první. Počkejte s tím však až do chvíle, kdy budete vědět, co přesně chcete říct a kam své poselství chcete dovést. Úvod a závěr představují nástroje, které pomáhají zdůraznit jádro poselství. A to zase pomáhá vyjádřit text. Otevírají a zavírají oponu hlavního dějství – výkladu biblického textu.

Během úvodu se posluchač rozhodne, zda bude dál poslouchat nebo ne. Je-li úvod zmatený, bude posluchač zmatený i po celý zbytek kázání. Dobrý úvod musí oslovit tři důležité oblasti:

- » **sluch** – upoutání pozornosti a probuzení zvědavosti,
- » **srdce** – odhalení potřeby, s níž se posluchač ztotožní,
- » **hlavu** – uvedení do tématu.

Závěr kázání ucelí, podtrhne a ještě jednou vyjádří hlavní myšlenku, jinými slovy ji shrne. Představuje závěrečnou připomínku pravdy, kterou biblický text vyjadřuje, s níž lidi vysílá domů.

Závěr může mít několik podob. Nejbezpečnější je jednoduše shrnout hlavní myšlenku – přistát přímočaře a nekroužit s letadlem při přistávání nad letištěm.

Rozhodněte se, že své poselství zakončíte dříve, než vás sbor přestane poslouchat.

11. RUKOPIS TEXTU:

Sepište celý text kázání.

Jak sepsat kompletní rukopis poselství?

Nyní již máte připravený úvod, závěr i všechny hlavní body a ilustrace. Vše zkompletujte a sepište si úplný text kázání v celých větách, rozdělený do odstavců. Tento proces vám nejen přenese kázání do písemné formy, ale i pomůže důkladně se nad každým z jeho bodů zamyslet.

Mám ve zvyku psát do svého počítače kázání ve Wordu fontem o velikosti 14. Nové odstavce odděluji a odsazuji i použité ilustrace. Biblické pasáže si zapisuji červeně a použité citace (dopisy, emaily, citáty apod.) modře.

Každá strana se rovná přibližně pěti minutám. Jestliže chci mluvit okolo 30-35 minut, musím udržet počet stran mezi sedmi a osmi. Pokud mám připraveno deset a více stran, vím, že kázání bude příliš dlouhé a že ho musím přepracovat a zkrátit.

Sepsání celého kázání vás nutí o všech těchto věcech přemýšlet. Zvyk sepisovat si poselství na papír vám pomůže lépe se připravit na jeho přednes. Odhaluje silné a slabé stránky kázání. Stává se hmatatelným dokladem toho, zda jste či nejste připraveni chystané poselství zdárně odkázat.

12. NÁCVIK:

Trénujte přednes kázání.

Jak mohu trénovat přednes poselství?

Ačkoliv si svá kázání píšou slovo od slova, své poznámky si s sebou na kazatelnu nenosím. Předem si přednes poselství natrénuji, abych se ujistil, že dokážu předat vše tak, jak to po mně Bůh chce. Snažím se vyloučit zmatené či slabé formulace. Když mám dost času na přípravu, text kázání odložím a vrátím se k němu až po nějaké době s čistou

hlavou. Získám tím čas. Kázání se ve mně mezitím usadí, a přijmu i dodatečné nové vhledy ohledně toho, co mám z textu vypustit a co přidat. Udělám úpravy a cvičím si kázání znovu.

Snažím se obsahem kázání procházet zpaměti. Vnitřní logika kázání by mě měla přirozeně posouvat od jednoho bodu textu k dalšímu. Jestliže se mi stane, že zapomenu následující bod, obvykle jde o chybnou logiku při přípravě kázání. Musím tedy text upravit. Pokud dokážu kázání shrnout do série klíčových slov a mnemotechnických pomůcek, budu schopen se za kazatelnu postavit jen s minimálními poznámkami anebo úplně bez nich.

Tím, že kážu bez poznámek, možná ztratím část *obsahu*. Získám však více *kontaktu* s lidmi. Protože výraznou většinu mezilidské komunikace (až devadesát procent) tvoří komunikace neverbální, je nejlepší minimalizovat čas, který za kazatelnou strávíte pohledem do poznámek a čtením kázání. Čím více očního kontaktu s lidmi budete mít, tím se stane vaše poselství efektivnější. Řeč těla a způsob vyjadřování představují základ úspěšného doručení vašeho poselství. Nacvičte si kázání před zrcadlem nebo videokamerou. Podívejte se na to, co vidí vaši posluchači. Procvičujte si své řečnické dovednosti.

Z uvedených důvodů si za kazatelnou rukopis kázání nenosím. Kdybych si ho však nepřipravil, nedokázal bych si kázání předem dobře nacvičit. Rukopis mě nutí zabývat se každou myšlenkou. Na druhou stranu, kdybych si ho bral za kazatelnou, dopad mého kázání by nebyl takový. Potřebuji se co nejlépe spojit s lidmi jako ten, kdo kráčí cestou víry spolu s nimi, jim po boku, a provádí je životodárnými slovy živého Boha.

Závěr

Jednou jsem slyšel Chucka Swindolla promlouvat ke skupině pastorů. Řekl nám, že v okamžiku, kdy bude opouštět tuto zemi a vydá se vstříc svému Spasiteli, chce uslyšet zvuk, jak jeho hlava dopadá na kazatelnou. Do posledního dechu chce kázat Boží slovo. Miluji jeho zápal pro službu, k níž ho Pán povolal.

Příprava kázání a jeho předání posluchačům nejsou snadné úkoly. Někdy se jeví zábavnější něco si místo toho uvařit nebo doma opravit. Ovšem tato výzva a toto zmocnění týden za týdnem kázat Božímu lidu představuje tu největší výsadu, jež pastorům byla svěřena. Víím, jaké oběti je třeba přinést, má-li se tato služba vykonávat kvalitně a s patřičnou autoritou. Chápu to. Podstupuji je každý týden právě tak jako vy. Je to tvrdá práce.

Zároveň však považuji za nesmírné požehnání smět každý týden trávit čas ve společnosti slov, která mají věčný dosah, a která nám dal skrze inspiraci Duch svatý. Může nás naplňovat fakt, že trávíme dny tím, že lidem pomáháme setkávat se s Bohem, který skrze své Slovo promlouvá přímo k jejich srdcím. Bůh si používá obyčejné, pokorné a poddajné

pastory, jako jste vy a já. Spoléhám se na to, a tato má důvěra je pro mě více než dostačující. V jeho síle dokážu týden za týdnem přinášet vždy o něco lepší kázání než předtím.

Vy to dokážete také. Dokud neuslyšíme zvuk, jak naše hlava dopadá na kazatelnou.

DOUG GREEN, D. Min. je zakládajícím pastorem sboru North Hills Church ve městě Brea v Kalifornii.

Poznámka

¹ Celé schéma, jak si sepsat cíl kázání, najdete v knize Haddona W. Robinsona *Biblical Preaching: The Development and Delivery of Expository Messages* (Grand Rapids: Baker, 2001), str. 110.

Zdroje

Hledáte-li podrobného průvodce přípravou kázání, doporučuji vám některou z následujících knih, které mě velice ovlivnily a z nichž jsem načerpal většinu svých znalostí o kázání:

Robinson, Haddon W.: *Biblical Preaching: The Development and Delivery of Expository Messages* (Grand Rapids: Baker, 2001).

Sunukjian, Donald R.: *Invitation to Biblical Preaching: Proclaiming Truth With Clarity and Relevance* (Grand Rapids: Kregel Publications, 2007).

Chapell, Bryan: *Christ-Centered Preaching: Redeeming the Expository Sermon* (Grand Rapids: Baker, 2005).

Lekce vůdcovství od olympioniků

Sportovci účastníci se olympijských her dobře rozumí moudrému výroku Henryho Forda:

„Život je série zkušeností, z nichž nás každá posouvá dále, i když je někdy těžké to přijmout. Svět byl stvořen k tomu, aby rozvíjel náš charakter. Musíme si uvědomit, že dílčí nezdary a zklamání, které prožíváme, nám pomáhají v cestě vpřed.“

Koncem druhé světové války začala v Dánsku zářit hvězda triadvacetileté **Lis Hartelové**, která se zdála být jednou z nejlepších krasojedkyně na koni ve své zemi. V roce 1944 otěhotněla a ve stejném čase onemocněla obrnou. Přestože v důsledku nemoci téměř úplně ochrnula, porodila zdravou holčičku. Hartelová se rozhodla bojovat o návrat do krasojeddecké soutěže a začala cvičit.

Zpočátku dokázala zvednout jen jednu paži a zapojit některé stehenní svaly. Po čase začala lézt po čtyřech. Osm měsíců po ochrnutí v důsledku obrny začala chodit o berlích. Nakonec znovu usedla na koně. Přestože její svalstvo zůstalo od kolen dolů nehybné, naučila se jezdit i bez něj.

Ačkoliv nedokázala bez asistence sama nasednout a sesednout z koně, závodila Hartelová za Dánsko na olympiádě v roce 1952 a ve sportu téměř zcela ovládaném zdravými muži získala stříbrnou medaili.

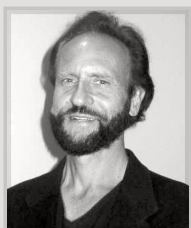
Její počín se jevil o to podivuhodnějším, že pro úspěch v soutěži jezdecké drezury je klíčová téměř dokonalá interakce mezi koněm a jezdcem. Pokyny jezdce přitom nesmí být vidět – lehké šťouchnutí kolenem, nepatrné zatažení za opratě a podobně. Pravidla nedovolují používání hlasitých, halasných příkazů.

Hartelová nepřestávala jezdit a z příští olympiády v roce 1956 si odvezla další stříbro.

Podobně jako tato olympionička můžete i vy proměnit zklamání v comeback.

Lidská vůle sama o sobě nestačí. Ježíš nás však ujišťuje, že „u Boha je možné všechno“ (Matouš 19,26). Ve všem, čím procházíte, a k čemu vás Pán povolává, mu důvěřujte, že vám pomůže překonat každou překážku a dosáhnout vítězství.

VICTOR M. PARACHIN je ordinovaný služebník a spisovatel z Tulsy v Oklahomě.

PROMĚŇTE SVOU PORÁŽKU VE SVŮJ COMEBACK

Victor M. Parachin

KÁZÁNÍ

Mají-li naše kázání přinášet život,
nesmí z nich lidé odcházet ubití či zmatení.

James T. Bradford

Známa kazatelka a spisovatelka Barbara Brownová Taylorová ve své knize „When God is Silent“ (Když Bůh mlčí) popisuje jeden nezvyklý rodinný rozhovor: „Má sestra Kate, která – stejně jako já – nevyrůstala v křesťanské rodině, začala po narození svého syna Willa navštěvovat jistou církev.

Když jsem se to dozvěděla, snažila jsem se nedávat přehnaně najevo, jakou mi to udělalo radost. Velice jsem se ale těšila, až se naskytne příležitost si o tom s ní popovídat. Konečně jsem se jí jednoho dne zeptala, jaké shromáždění navštěvuje. „Žádné,“ odpověděla. „Chodíme jen do nedělní školy a potom jdeme domů.“ Když jsem se zeptala, co ji k tomu vede, vyprávěla mi, že zpočátku chodila na shromáždění místního sboru. Neděli co neděli však musela poslouchat kazatele, jak si vylévá vztek na největšího Božího nepřítele týdne – jednou to byl alkohol, jindy loterie... a jindy zase Santa Claus. Pokaždé odcházela domů úplně ubitá. „Jednoho dne,“ popisovala, „jsem uprostřed kázání vstala, zacpala Willovi uši, a vyvedla ho z církve ven. Teď chodíme jen do nedělní školy a jsme mnohem šťastnější.“

Na našich kázáních velice záleží. V sázce jsou věčné osudy lidí. My, kazatelé, máme přinášet ucelený výklad biblických textů a všestranně vnímat potřeby svých posluchačů. Je přitom jistě prostor i pro prorocká kázání zaměřená na hřích. Mají-li však naše kázání přinášet život, nesmí z nich lidé odcházet ubití či zmatení.

Jak se k tématu efektivního kázání vyjádřil apoštol Pavel? „Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného... aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci“ (1. Korintským 2,2-5). Pavel zřejmě nepatřil k nejlepším rétorům. Jeho kritici na tuto skutečnost rádi a často poukazovali. Prohlašoval však, že kázání, které se točí okolo „Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného“ lidi připravuje na setkání se samotným živým Bohem.

Vše začíná u „Ježíše Krista“ – u toho, kým je, jak vypadá jeho královská vláda a kým jsme my v něm. Winston Churchill ve svém srdci nosil vizi slavné Britské říše. Počátkem druhé světové války však Britové jeho majestátní vizi nesdíleli. Oplývali pesimismem, špatnou morálkou a absolutní nepřipraveností vyrazit do boje. Churchillovo odvážné vedení a burcující rétorika však britský lid pozvedly a přiměly vzepít se zdánlivě nepřekonatelným překážkám.

Jak se mu něco takového mohlo podařit? Podle oxfordského filozofa Isaiaha Berlina nadchnul Churchill anglický lid pro své ideály „s takovou intenzitou, že nakonec ... začali sami sebe vidět stejně jako je viděl on“. Tímto způsobem dokázal „proměnit zbabělce v statečné lidi“. Totéž by mělo dokázat kázání.

Kážeme království, jehož Král, Kristus, vládne nade vším. V tomto království již nepatříme k občanům tohoto světa,

ale nového, přicházejícího věku. Když lidé začnou sami sebe vidět stejně, jako je vidí Kristus, promění se zbabělci v statečné lidi.

Tím ale příběh nekončí. Zlo je skutečné, hřích ovládající, zlozvyky nezločné. V našich životech musí nejprve některé věci umřít, než může přijít svoboda. Právě proto jde o „Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného“. Ať už kážeme o dávání desátků, sexuální čistotě, modlitbě, manželství, poslušnosti či naplňování Velkého poslání, musí nás Duchem pomazané poselství vždy v konečném důsledku vést ke Králi a jeho kříži.

*„Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného... aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci“
(1. Korintským 2,2-5)*

V počátcích své kazatelské služby jsem na sobě cítil velký tlak na to, abych byl relevantní současné době. Soustředil jsem se tedy primárně na praktickou aplikaci biblických principů a vlastní schopnost seberealizace člověka. Ztratil jsem však ze zřetele evangelium jako takové. Jednoho dne jsem pocítil, jak mě Duch svatý usvědčuje z toho, že už jsem celé měsíce ve svém kázání nezmínil Kristův kříž – ani jednou! „Kristus ukřižovaný“ ovšem představuje zdroj našeho vzkříšení k trvalé změně života. Takovou změnu do životů lidí mé komunikační schopnosti nikdy nepřinesou.

Ať nám Pán pomáhá sloužit jeho Slovem takovým způsobem, který rozdává život. Přinášejme prvotřídní kázání, ale neopouštějme jednoduchost, jež spočívá v osobě Ježíše, v pokoření kříže a v projevu „Ducha a moci, aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci“ (1. Korintským 2,4-5).

JAMES T. BRADFORD, Ph.D. je hlavní sekretář Obecné rady církve Assemblies of God ve Springfieldu v Missouri.

Uvolnění potenciálu mladých vedoucích

Alan Pastian

Čtyři kroky k vytvoření lepších mezigeneračních vztahů a vzájemného partnerství.

Přestaňte si dělat srandu z mileniálů. Konečně je to venku!

Mileniálové dostali cejch přecitlivělých, zhýčkaných, sebestředných a věčně nespokojených lidí. Starší generace říká, že dnešní dvacátníci jsou líní, narcističtí a zahledění sami do sebe.

Ani starší generace není samozřejmě ušetřena posměchu. Mileniálové mají tendenci nahlížet na starší lidi jako na ne-moderní, neschopné naslouchat, zajaté ve vlastních kolejích a rychlé k soudu. Bůh si však přeje, aby mezi starší a mladší generací existovalo silné pouto a partnerství.

Mnoho vedoucích ve starším věku má dobré úmysly, ale nevědí, jak zužitkovat energii mladých lidí a uvolnit jejich potenciál.

Jedna z největších mezigeneračních tragédií celé Bible nastala po Šalomounově smrti. Tehdy se jeho syn Rechabeám chystal převzít království. Byl to jeho okamžik. Nastupoval na trůn, aby vedl a inspiroval lid. Měl se stát tím, kdo vede a stojí v čele. Měl prostřednictvím nově nabyté politické moci sjednotit národ. Poradil se s vedoucími, kteří sloužili již jeho otci Šalomounovi i dědu Davidovi. Jejich radou se však neřídil. V 1. Královské 12,8 čteme, že „nedbal na radu, kterou mu dali starci, a radil se s mladíky, kteří s ním vyrůstali a sloužili mu.“

Mladý král, předurčený k vůdcovství, ustanovený k tomu, aby vedl novou generaci k vítězství, se rozhodl pohrdnout radou starší generace. Vedlo to k rozdělení království. Bude-

te-li číst dále, zjistíte, že se příslušníci starší generace oddělili, z čehož se mladší generace zaradovala. Vedlo to ovšem k trvalému a nezvratnému rozdělení národa.

Nedostatek porozumění mezi generacemi vede k frustraci, pesimismu a ztrátě jednoty.

Může v lidech vyvolávat i pocity odmítnutí vůči církvi. Jak tedy docílit lepších mezigeneračních vztahů, spolupráce a partnerství?

Využijte „mentoring naruby“

Mileniálové vyrostli v prostředí, kde měli přístup k historicky bezprecedentnímu objemu informací. Zajímejte se o jejich hodnoty a názory na nejrůznější společenská témata. Zachovejte klid, když od nich uslyšíte postřehy, které se liší od těch vašich.

Mileniálové mají velmi široký kulturní rozhled. Čerpejte od nich informace a využívejte je při přípravě kázání. Diskutujte s nimi a zabývejte se novými myšlenkami a podněty, jak mohou některé věci fungovat lépe. David ještě jako mladý muž Saulovi řekl, že jeho zbroj staršího bojovníka není vhodná pro Davidův způsob boje (1. Samuelova 17,39). Jsem si jistý, že Saulovi nikdy ani nepřišlo na mysl, že by mohl porazit celou armádu prakem. Dostal tedy od Davida pořádnou lekci, jak zacházet s prakem. Možná ji potřebujeme i my.

Dovolte mladším mužům a ženám z vašeho okolí, aby si vyzkoušeli svou zbroj a předvedli, co dokážou. Pokud zpochybní vaši zbroj, dovolte jim použít prak. Možná v nich spatříte právě takové vedoucí, jaké jste již nějaký čas vyhlíželi.

Dovolte jim dělat chyby

Mileniálové budou dělat chyby. Nemají stejné životní zkušenosti a zralost jako starší generace.

Je chybou, když starší vedoucí nechtějí mladé pouštět ke službě a dávají jim jen podřadné úkoly, dokud si „nevyslouží důvěru“.

Tato generace chce něco dokázat právě teď. Čekat na svou šanci celé roky však vyžaduje spoustu trpělivosti. Někteří mileniálové ji nemají a můžeme je kvůli tomu ztratit.

Dejte jim místo u stolu, kde budou moci přispět k tvorbě rozhodnutí. Jestliže udělají chybu, dovolte jim klopýtnout a následně jim pomozte opět vstát a zkusit to znovu. Projevte více zájmu a snažte se jim pomáhat k růstu a rozvoji. I s vámi museli mít lidé trpělivost – mějte ji také.

Využijte jejich zápal pro osobní angažovanost

Mileniálům nejde až tak o kariérní růst jako o to, aby něčeho dosáhli. Nenabízejte jim kariéru, ale povolání. Nenakládejte na ně batoh zodpovědností – dejte jim cíl a záměr.

Proces je důležitý. Dejte prostor každodenním projevům milosrdenství a spravedlnosti. Objevujte kreativní možnosti, jak je zapojovat do partnerství s misijními organizacemi podporovanými vaší církví. Dovolte mileniálům vymýšlet kampaně a zapojit se do globálních projektů. Inspirujte je k budování mostů k potřebným lidem ve vašem okolí (potravinová banka, pomoc potřebným apod.). Všechny projekty možná nebudou dokonale zapadat do vaší dosavadní misijní strategie, mohou se ale stát skvělými příležitostmi, jak dát vědět o vaší církvi městu, v němž žijete.

Dejte jim důvod zůstat s vámi dlouhodobě

V nedávných letech někteří kritizovali mileniály za jejich časté střídání zaměstnání. Staňte se takovým vedoucím, kterého nebudou chtít nikdy opustit. Začněte tím, že jim poskytnete vzor. Mileniálové po vzorech touží, vyhledávají lidi, jimž mohou důvěřovat. Mnozí z těch, kdo jim měli být v životě vzory, je zklamali, ať už šlo o rodiče, politiky, duchovní, sportovce či postavy kulturního života. Snažte se, ať k vám mohou vzhlízet.

Mladí vedoucí hladoví po mentoringu a učednictví. Zapojte je do vašich organizačních struktur. Založte mentorskou skupinu a jednou měsíčně se sejděte v kavárně s týmem vašich mladých vedoucích. Vyhradte si část své pracovní

doby a veďte s nimi rozhovory (na pracovní i mimopracovní témata). Vytvořte rodinnou atmosféru tím, že občas se svými vedoucími povečeříte a nebudete se přitom věnovat pracovním záležitostem. Staňte se pro vaše mladé vedoucí otcem či matkou v době, kdy lidem rodiče často chybí. Koneckonců, vychovatelů mají zřejmě více než dost (viz 1. Korintským 4,15). Přestaňte si stěžovat a říkat, jací by měli být. Namísto toho se vy staňte těmi, koho by ve vás chtěli mít.

Zamyslete se nad slovy Žalmu 145,4-6: „*Jedna generace vychvaluje tvé činy druhé. Vypravují o tvých mocných skutcích. Mluví o tvé kráse, slávě a velebnosti, zatímco přemýšlím o tvých zázracích. Hovoří o tvé ohromující moci, zatímco o tvé velikosti vyprávím.*“

Pojďme nové generaci předat, kdo je Bůh a kým mohou být v Kristu. Nezavrhujme tyto mladé muže a ženy a zapojme je do týmu. Pojďme s mileniály spolupracovat a pomozme jim stát se příští generací, jež přivede svět blíže Ježíši.

ALAN PASTIAN je pastorem jednoho z kampusů sboru River Valley Church ve městě Woodbury v Minnesotě.

Co dělat, když váš sbor zažívá finanční krizi

Patrick Grach

Několik kroků, které vám pomohou vyvést váš sbor z finančních obtíží.

Peníze udávají tempo sborové vizi. Jak ale reagovat, když vizi zasáhne finanční krize?

Nemusí se mi to líbit. Faktem však zůstává, že peníze představují nezbytné palivo pro rozvoj naší vize. Když jsme před lety – bez lidí a bez peněz – zakládali sbor, zdálo se to být nejen těžké, ale téměř nemožné. Když jsem první neděli kázal o dávání, nevybrali jsme ve sbírce vůbec nic. Ať mi někdo vypráví o tom, jak vypadá zdeptaný člověk!

Od počátku jsme procházeli finančními výzvami a krizemi. Zjistili jsme, že sbory si postupně musí stanovovat podobné cíle v oblasti financí, jako v oblasti návštěvnosti nedělních bohoslužeb. Stanovit si měsíční příjmy a výdaje – tisíc dolarů, dva tisíce, pět tisíc, deset tisíc. Jednotlivá období nás pastory nutí k růstu, a to jak v oblasti duchovního, tak finančního vůdcovství. **Oblast financí není možné označit za neduchovní součást života sboru. Patří k nedílné součásti zdraví místní církve.**

Finanční výzvy pro nás představují větší školu a lepší možnost k duchovnímu růstu než většina jiných problémů, s nimiž se místní církve potýkají. Podělím se nyní s vámi o několik kroků, které jsem naučil uplatňovat, kdykoliv náš sbor prožíval těžké časy v oblasti financí.

OSOBNÍ VZOR

Na prvním místě jsem v průběhu finanční krize zkoumal své vlastní srdce, postoje, rozhodnutí, které jsem jako vedoucí udělal a úroveň správcovství svých osobních financí. Jako vedoucí se musíme upřímně zamýšlet nad tím, zda jsou naše srdce správně nastavená podle Boží vůle a zda náš

osobní hřích nebrání Božímu zaopatření církve. Potřebujeme zkoumat své postoje v oblasti financí. *Nejsem lakomý nebo naopak lehkovážný a rozhazovačný?* Církev následuje své vedoucí.

Musíme upřímně zhodnotit, nakolik podřizujeme oblast svých osobních financí Božímu slovu. *Obětují štědře a neúnavně? Starám se o chudé? Spravuji dobře své finance?* Klíč spočívá v tom, že pokud chceme vést ostatní do finančního zdraví, musíme ho nejprve praktikovat ve svém vlastním životě. Především nesmíme žít na dluh, ale jen z toho, co vyděláme. Dokonce nám má ještě zbýt tolik, abychom sami mohli stále více dávat. Teprve když si uspořádáme své vlastní finance, můžeme chtít po ostatních, aby následovali náš vzor. A to počínaje od týmu starších přes zaměstnance sboru až po vedoucí služebníky. Právě okruh vedoucích církve (starších, zaměstnanců apod.) má být příkladem v dávání. **Pokud vy sami takovým vzorem jste, ale tým vašich vedoucích nikoliv, nemůžete očekávat, že členové sboru budou oplývat štědrostí.** Osobní příklad hovoří hlasitěji než jakákoliv fundraisingová kampaň či snaha zvýšit povědomí o dávání.

Začněte tedy tím, že budete motivovat své vedoucí, aby se stali obětavými dárci. Jejich štědrost udá tón pro sbor. Během těžkých časů sledujte, jak jsou na tom v oblasti dávání vaši klíčoví vedoucí a povzbuzujte je k tomu, aby se s důvěrou v Boží zaopatření překonávali ve štědrosti.

POSELSTVÍ

Potřebujeme se zamyslet nad tím, jak často a jak efektivně v místním sboru mluvíme o tom proč, kolik a jak mají křesťané dávat Bohu.

Zjistěte si, jak často mluvíte o dávání během víkendových bohoslužeb a jak toto téma komunikujete skrze digitální komunikaci a sociální síť. Sbírká ať se pro vás stane slavnostním okamžikem a příležitostí k vyučování, která lidi povzbudí a utvrdí v tom, „proč“ dávají. Několikrát do roka kaďte o principech biblického dávání a správcovství financí – zejména v obdobích, kdy sbor *nezažívá* finanční krizi.

Nebudeme-li jasně a bez bázně vyučovat na téma dávání, můžeme vůbec očekávat od lidí štědrost?

METODY

Pokud předchozí kroky finanční krizi nevyřeší, je třeba provést analýzu našeho finančního systému a naší metodologie. ***Jestliže nenakládáme se sborovými penězi moudře, jak můžeme od Boha očekávat, že nám jich svěří více?***

Musíme se ujistit, že naše finanční systémy jsou dostatečně průhledné a obsahují prvky kontroly a zpětné vazby. Důvěra k těmto prvkům vnitřní kontroly nepatří. Hlavním principem při tvorbě pojistek zaručujících kontrolu v oblasti financí je, že přístup k penězům a možnost rozhodování o nich (počítání sbírek, vklady hotovosti, zadávání platebních příkazů, používání kreditní karty, kontrola bankovních výpisů apod.) nemá pouze jeden člověk. Vyhodnoťte váš finanční systém a na každou ze zmíněných aktivit zaveďte možnost kontroly tak, aby do všech finančních aktivit průběžně viděli vždy minimálně dva lidé.

V našem sboru neustále vyhodnocujeme náš rozpočet a nastavené ekonomické procesy. Chceme si totiž být jisti, že finance investujeme v souladu s naší vizí a neplýtváme fondy určenými pro rozvoj Božího království či je nezneužíváme. Zde předkládám tři zásadní principy pro rozpočtovou oblast:

1. Je třeba vést skrze vizí.

Předem rozhodněte, jak prostřednictvím financí podpoříte svou vizí. Přesahuje vaše vize vaše finanční možnosti? Pokud ne, o budoucnosti vašeho sboru rozhodují peníze, nikoliv vize.

2. Sestavovat rozpočet znamená prorokovat prostřednictvím čísel.

Do vašeho rozpočtu promítáte vaše očekávání pro příští fiskální rok. Všechno neprojezte. Farmáři mají tři způsoby, jak využívají svou sklizeň: část prodávají kvůli obživě (chod služby, kancelář, výdaje na rozvoj učednictví), část snědí (mzdy) a část odloží na setbu v následujícím roce (propagace, evangelizace, misie, skupinky – vše, co vydá úrodu později). Neprojezte všechnu svou setbu. Čím více proinvestuje, tím větší návratnost v dalších letech získáte.

3. Na metodách záleží.

Investujte čas, abyste vyhodnotili všechny oblasti činnosti vašeho sboru, do nichž vkládáte peníze. Jakým způsobem rozhodujete o financích? Přináší to efekt a posouvá dopředu

sborovou vizi? V jakých položkách rozpočtu můžete ušetřit a zbytečně neplýtvat či přestat neefektivně financovat?

My máme pravidlo financovat pouze ty aktivity, které nesou ovoce. Pokud objevíme výdaje do zbytečných věcí, jež nesou ovoce, bez rozmýšlení je zastavíme. Analyzujte také běžné provozní výdaje a hledejte úspory.

MISIJNÍ POSLÁNÍ

Dejte si pozor na oblast financování evangelizace a misie. I ve chvílích, kdy náš sbor procházel velkými finančními krizemi, jsme nikdy neškrtali výdaje v oblasti finanční podpory misie a ani jsme se nezpzdili se zasláním platby na tuto podporu. Dokonce jsme několikrát v takovém období pravidelnou podporu misie zvýšili nebo poslali velký jednorázový dar. ***Naše poslušná podpora misie a evangelizace nám pomohla úspěšně projít každým finančně náročným obdobím.***

V době finanční krize sdílejte s lidmi vizi a ved'te je k finanční podpoře Kristova díla, které Bůh vykonává prostřednictvím místní církve. Snažte se maximálně vyvarovat toho, abyste lidi citově manipulovali k dávání. Podporujte dobrovolnou a nadšenou podporu vize, které rozumí, souzní s ní a vnímají, že vychází z upřímné poslušnosti Bohu a duchovní zralosti.

Když ani všechny zmíněné kroky finanční krizi sboru nezažehnaly, přednesl jsem situaci sboru na členském shromáždění. Upřímně a s pokorou jsme lidi uvedli do situace a vysvětlili, kde se nacházejí kořeny krize, co děláme pro to, abychom ji překonali, a proč žádáme, aby pomohli s jejím řešením. Pokud k takové žádosti dochází výjimečně, lidé mají tendenci zareagovat, štedře sbor podpořit nad rámec svého běžného dávání a pomoci obtížné finanční období překonat.

Místní sbor je skvělým místem k investování vašich tvrdě vydělaných peněz. A to nejen z toho důvodu, abyste projevili svou poslušnost, ale zejména proto, že církev představuje mocný nástroj kázání evangelia o Ježíši Kristu a expanze Božího království.

PATRICK GRACH je zakládajícím pastorem sboru Lifehouse Church (AG) v Hagerstownu v Marylandu.

ZODPOVĚDNOST TĚCH, KDO POUŽÍVAJÍ SLUŽBU JAKO NÁSTROJ K VEDENÍ – část II

H. Maurice Lednický

V minulém čísle jsme hovořili o vůdcovských vlastnostech našeho Spasitele a skončili důrazem na ducha pokory. Jak dobrý příklad k následování nám Ježíš zanechal! Dnes se podíváme na Krista jako na člověka plného soucitu. Ježíš soucit nepředstíral – skutečně mu upřímně záleželo na trpících a ztracených. Poslání našeho Pána však nekončilo projevováním soucitu potřebným lidem – přišel, aby „hledal a spasil“ ztracené. Po jeho vzoru potřebujeme i my najít naše jedinečné místo v jím ustanovené církvi, kde máme sloužit. Činit Boží vůli neznamená jen to, že se nacházíme na správném zeměpisném místě. Znamená to absolutně se vydat jeho plánu pro náš život. Nesoutěžíme s jinými pastory či služebníky. Naším cílem je, abychom podobně jako apoštol Pavel dokončili běh, který nám náš Mistr předepsal (Skutky 20,22-24; 2. Timoteovi 4,7). Naši speciální výsadu být jeho mluvčími často provází nejrůznější obtíže, tlaky a překážky. Musíme však zůstat zaměřeni na věčný cíl. Naší každodenní modlitbou je, abychom se čím dál více podobali Ježíši!

MĚJTE SOUCIT

Ježíšův život se vyznačoval především srdcem plným soucitu a četnými skutky milosrdenství, jež vykonával ve prospěch potřebných jedinců i celého izraelského národa. V Matoušově a Markově evangeliu pisatelé minimálně pětkrát zmínili, že Ježíš byl „*pohnut soucitem*“ (překlad B21). Vyjádřili tím, že jeho skutky vycházely z nehlubších emocí soucitu a slitování s lidmi, kteří zažívali bolest a utrpení.

- ❖ Ježíš byl *pohnut soucitem* se ztracenými zástupy lidí v Jeruzalémě (Matouš 9,36).
- ❖ Ježíš byl *pohnut soucitem* s velkým zástupem, který ho následoval (Matouš 14,14).
- ❖ Ježíš byl *pohnut soucitem* se dvěma slepci nedaleko Jericha (Matouš 20,34).
- ❖ Ježíš byl *pohnut soucitem* s mužem trpícím malomocenstvím (Marek 1,41).
- ❖ Ježíš byl *pohnut soucitem* s velkým zástupem lidí (při nasycení pěti tisíc mužů) (Marek 6,34).

V evangeliích je řada dalších míst, jež přímo či nepřímo hovoří o tom, jak Kristus projevovat soucit nemocným, nešťastným, sklíčeným či ublíženým.

V některých kulturách jsem vyzoroval, že lidé, kteří v životě dosáhnou nějakého povýšení (zbohatnou, získají vyšší pozice v práci apod.), mají tendenci ztratit veškerý zájem o své dosavadní přátele a známé. Začnou se k lidem z „nižšího“ postavení chovat s neúctou či dokonce pohrdáním. Jak tragické!

Je důležité být milý na každého, koho na své životní cestě poznáte.

Potkáte je v životě minimálně dvakrát...
Jednou na cestě **NAHORU**,
jednou na cestě **DOLŮ**.

Lukáš zaznamenává minimálně tři Ježíšova podobenství či události z jeho služby, poukazující na nedostatek soucitu v životě náboženských vůdců.

- **Podobenství o milosrdném Samařanovi** (Lukáš 10,30-37)

Židovského muže cestou z Jeruzaléma do Jericha oloupili, zbili a polomrtvého zanechali na okraji cesty. Kolem prošli kněz i chrámový pomocník (lévita). Spatřili muže – viděli, v jak žalostném a zbídačném stavu se nachází – ale obloukem ho obešli a nic pro něj neudělali. Pak prošel kolem opovrhovaný Samařan (napůl Žid, napůl pohan) a „*byl pohnut soucitem*“. Jeho city se projevily v akci: (1.) očistil muži rány, (2.) ovázal je, (3.) naložil zbitého Žida na svého osla (což znamená, že on sám musel dál jít po svých) a zavezl ho do hostince v Jerichu, (4.) osobně se o něj ten večer postaral, (5.) zaplatil nocleh, (6.) ponechal hostinskému peníze navíc a (7.) slíbil, že při zpáteční cestě zaplatí případné další výdaje. Když Ježíš dovyprávěl příběh, zeptal se náboženského vůdce, který chtěl sám sebe ospravedlnit tím, že předstíral zájem o definici slova „*bližní*“, kdo z těch tří mužů představoval skutečného bližního. Odpověď byla nasnadě: nikoliv židovští náboženští vůdci, od kterých by se očekávalo, že bez váhání projeví soucit a péči jinému židovskému muži, který se nacházel v nouzi, ale milosrdný Samařan, který se ukázal jako opravdový bližní.

➤ **Setkání s bohatým mužem** (Lukáš 18,18-29)

Jeden z předních náboženských mužů (autorit) se Ježíše ptal, jak má získat věčný život. Když mu Pán připomněl Boží přikázání, odpověděl mu, že veškerá přikázání odmalička dodržuje. V tu chvíli se Ježíš zaměřil na jeho největší duchovní potřebu: „*Stále zbývá jedna věc, kterou jsi neučinil. Prodej všechno, co máš, peníze rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi*“ (Lukáš 18,22 – překlad NLT). Ten člověk se smutkem odešel, neboť byl nesmírně bohatý. Pravdou je, že Ježíš chtěl na prvním místě otestovat jeho vydatnost a lásku k Bohu. Rozeberme si však tento příběh ještě trochu víc. Kdyby měl ten muž skutečně srdce pro Boha a toužil se mu podobat, projevoval by se při něm duch soucitu s chudými. Často se vedou debaty o tom, zda Ježíš po tomto člověku skutečně žádal závazek chudoby, anebo mu šlo jen o jeho ochotu vzdát se hmotných statků. Ať tak či onak, reakce toho muže na Kristova slova dokazuje, že mu v životě chyběl opravdový soucit.

➤ **Farizeus a výběřčí daní** (Lukáš 18,9-14)

Farizeus se zaštiťoval vlastní spravedlností a „*pohrdal ostatními*“ (Lukáš 18,9). Jinak řečeno, chyběl mu soucit. Ve své modlitbě mluvil minimálně osmkrát sám o sobě a chtěl jí vyjádřit, že „*já nejsem hříšník tak jako všichni ostatní*“ (Lukáš 18,11 – překlad NLT). Jistě si vybavíte, že celník (výběřčí daní, jímž většina lidí pohrdala) s hlubokou lítostí uznal, že je hříšným člověkem. Nedostatek soucitu arogantního farizeje z tohoto příběhu je exemplárním, do očí bijícím vyjádřením špatného postoje člověka v této oblasti. Bůh nemá plán jen pro jistou „elitní skupinu“ lidí, ale naopak nechce, „*aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání*“ (2. Petrův 3,9). Pokud se ně-

kdo domnívá, že do Božího království se přijímá za zásluhy, je to nehorázné a směšné. Postrádat slitování se ztracenými jde proti samé podstatě Božího vykupitelského plánu s lidmi.

Ježíš měl soucit nejen s nemocnými, ztrápenými, chudými a osamělými lidmi z okraje společnosti. Záleželo mu na všech lidech, kteří dosud nevstoupili do jeho duchovního království. Jeho POSLÁNÍ na zemi spočívalo v tom, že měl „*hledat a zachránit ty, kdo jsou ztraceni*“ (Lukáš 19,10).

Člověk, jehož nástrojem vedení je služba, musí pečlivě střežit své srdce před znečitlivěním a netečným postojem vůči ostatním. Je třeba věnovat pozornost následujícím oblastem:

1. Národní pýcha vyjadřující náš postoj k ostatním národům (viz prorok Jonáš).
2. Vztah k odlišným etnickým skupinám (Židé a Samařané).
3. Vztah k hříšníkům s otevřeně nevraživým postojem vůči věřícím.
4. Vztah ke kriminálkům, kteří ublížili vám či vaší rodině.
5. Vztah k lidem, kteří trvale působí nepokoje a zmatky.
6. Vztah k těm, kdo jsou na vašem osobním seznamu lidí, jimž je vám zatěžko projevovat soucit.

Ježíš miloval všechny lidi, ačkoliv věděl, že ho mnozí nepřijímají. Kdykoliv jim mohl projevit soucit a pomoc, udělal to. Pravý soucit nehledá odměnu, zadostiučinění a uznání. Vyjadřuje nastavení srdce přetvořené v činy. Na všech stranách potkáváme lidi zoufale toužící po někom, kdo se o ně bude zajímat – ať je to bohatý podnikatel, prodejce drog, prostitutka či opuštěné dítě. Ježíš jim na kříži zaopatřil hojný život a naším úkolem je hmatatelně jim zjevovat jeho lásku. Začíná to jednoduše tím, že o ně projevíme zájem.

Životní lekce: Bůh miluje celé lidstvo, nejen malou skupinu vyvolených. Učení o tom, že někteří byli vyvolení a jiní nikoliv, absolutně nezapadá do celkového kontextu Písma. Bůh s námi jedná velice osobně, zajímá se o naše potřeby a vede nás po celé cestě našeho života. Ti, které pomazal za své vedoucí v duchovním království, musí být služebníky a mít oči a uši podobné Mistru – vidět a slyšet pláč trpících. Jsou časy, kdy nám nestačí slova ani činy. I v takových chvílích však potřebujeme lidem zjevovat své srdce plné lásky a soucitu.

OBJEVTE A PŘIJMĚTE BOHEM USTANOVENÉ MÍSTO SLUŽBY PRO VÁŠ ŽIVOT

Podle Písma je každý křesťan Kristovým „svědkem“. Žádný Duchem naplněný věřící není vyňatý z toho, aby ostatním vyprávěl o svém osobním setkání s Kristem (Skutky 1,8;

Koloským 4,6; 1. Petrův 3,15). Existuje však zásadní rozdíl mezi sdílením vaší víry v Krista v každodenním životě a povoláním k tomu, abyste svým vlastním příkladem „vedli Boží stádo, krmili ho a pečovali o ně“ (1. Petrův 5,1-4).

Když podrobněji prozkoumáme Starou smlouvu, zjistíme, že Bůh sám oddělil (v době platnosti Mojžíšovy smlouvy) kněze ke službě – nejprve ve svatostánku, později v chrámu. Prvním ustanoveným veleknězem se stal Áron a kmen Lévi byl vyvolen k tomu, aby zastával zodpovědnosti kněžů a další služby spojené se svatostánkem a chrámem (Leviticus 8,30 a kapitoly 21-22). Tyto zvláště pověřené služebníky vybral samotný Pán a očekávalo se od nich, že budou žít podle vyšších standardů než ostatní Izraelci. Také skutečnost, že Levité neměli podíl na „dědictví země“ tak jako ostatní izraelské kmeny a neměli žít uprostřed všech ostatních kmenů, poukazuje na to, že byli „odděleni“ ke službě lidem na všech místech jejich národa.

STAROZÁKONNÍ PROROCI

Podobně spočívala ruka Všemohoucího i na prorocích, vyvolených a povoláných samotným Bohem ke speciální službě jeho lidu, Izraeli. Proroci sloužili především v dobách izraelského království – jejich éra začala službou proroka Samuele a končila Malachiášovým působením. Provázela vládu krále Saula a dalších králů až po judského krále Sidkijáše, jenž sloužil v době babylónského zajetí. Celkem se jednalo o šestnáct proroků, kteří sepsali sedmnáct knih Staré smlouvy (Jeremjáš napsal dvě knihy), a kteří dohromady sloužili v období dlouhém přibližně čtyři sta let (od roku 800 do roku 400 před Kristem). Také Elijáš s Elišou představovali významné a vlivné proroky izraelského národa. Nenapsali však žádnou starozákonní knihu.

Lidé obvykle nejlépe znají čtyři „velké“ (hlavní) proroky – Izajáše, Jeremjáše, Ezechiela a Daniela. Každý z nich prožil povolání pro specifický čas a místo v historii Izraele.

IZAJÁŠ – známý jako *mesiánský* prorok, mluvil o přicházejícím Kristu více než jakýkoli jiný starozákonní prorok. Izajáš je zároveň nejcitovanějším starozákonním prorokem Nové smlouvy. Pocházel ze zámožné, vlivné jeruzalémské rodiny. Jeho otec byl bratrem krále Uzijáše. Tento původ však představoval spíše výjimku. Ne snad proto, že by Bůh byl předpojatý vůči bohatým lidem, ale proto, že boháči mají často tendenci spoléhat se sami na sebe a nedokáží se k Bohu přiblížit natolik, aby slyšeli jeho hlas. V Izajáši 6,1-11 můžeme číst o jednom z nejdramatičtějších setkání člověka s Bohem – a o reakci na jeho povolání – v celém Písmu. Izajášovo osobní povolání do prorocké služby proběhlo podle jednoduchého vzoru, který je inspi-

rací a vodítkem k následování i pro lidi naší moderní doby. Všimněme si postupu nadpřirozeného zjevení, které proroka přivedlo k absolutní vydanosti a ochotě stát se Božími ústy pro izraelský národ.

POHLED VZHŮRU 6,1-4 „spatřil Pána...“

POHLED DOVNITŘ 6,5-7 „spatřil sebe...“

POHLED VEN 6,8-11 „spatřil ostatní...“

JEREMJÁŠ – známý jako *plačící* prorok, spatřil velikost hříchu Jeruzaléma a nevyhnutelnost blízkého přicházejícího Božího soudu. Tento obraz jej zcela přemohl. Oproti Izajášovi pocházel Jeremjáš z venkova a po svém příchodu do města čelil zavržení ze strany náboženských vůdců, kteří chtěli slyšet jen o pokoji a prosperitě. Jeremjášovo povolání do služby Boží hlásné trouby opět proběhlo velice dramaticky. Bůh Jeremjášovi zjevil svůj plán (1,5). Jeremjáš však, jak tomu často bývá, povolání odmítal a oponoval Bohu, že nepředstavuje vhodného kandidáta (není dostatečně starý, nemá adekvátní trénink apod. – 1,6-7). Bůh však nechtěl ustoupit, a dokonce mu slíbil, že bude sám vkládat svoje slova do jeho úst (1,8-10).

EZECHIEL – prorokoval převážně židovským zajatcům v Babylónu. V úvodních třech kapitolách své knihy tento mladý kněz připravující se na službu popisuje vidění, které přijal, a tlumočí silná slova, kterými k němu Bůh při jeho povolání promluvil. Bůh mu dokonce pohrozil, že pokud zatvrzelým Izraelcům nepředá jeho slova, bude k zodpovědnosti volat jeho (Ezechiel 3,16-27). Vzpomeňme, že se Izraelci ocitli v zajetí právě v důsledku své neposlušnosti, kdy se obrátili k falešným bohům a uctívání model. V zaznamenaných Ezechielových poselstvích určených Židům trpícím následky svého modlářství v Babylónu, se více než šedesátkrát opakuje věta: „**I poznají, že já jsem Hospodin...**“

DANIEL – je starozákonní prorok, který měl možnost mluvit z vladařských sídel pěti různých králů. Je však třeba poznamenat, že Daniela v mladém věku odvedli do babylónského zajetí. Bůh s ním měl svůj jedinečný plán. Nesmíme v této souvislosti zapomínat na Danielovu věrnost jedinému pravému Bohu v průběhu velkých zkoušek a pronásledování. Jeho bezúhonný charakter a osobní integrita před Bohem i lidmi mu vysloužily právo být

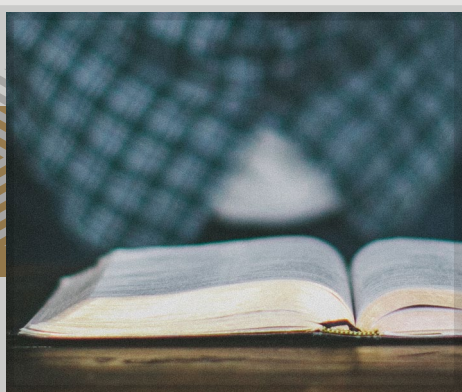
hlasem, který se nesl jak mezi Židy, tak i pohany.

Daniel představoval nejsilnější hlas ze všech proroků Staré smlouvy s celosvětovým dopadem, jenž prorokoval o událostech posledních časů. Jeho spisy mají těsnou vazbu na novozákonní knihu Zjevení. Některá z Danielových proroctví, vyřčených před více než dvěma tisíci lety, se dosud nenaplnila.

Každému člověku povolánému Bohem k tomu stát se jeho mluvčím bylo svěřeno jedinečné a důležité místo služby. Svět definuje „úspěch“ podobnými měřítky jako velikost publika, oblíbenost, výsadní postavení a podobně. Služebník nejvyššího Boha by se měl od takových kritérií oprostit a nenechat se jimi podněcovat k pýše či strhnout do sebeobviňování. Boží povolání si nezasloužíme rodinným původem, společenským či ekonomickým postavením ani úrovní našeho vzdělání. Stejně tak o něj z těchto důvodů nepřijedeme.

To, k čemu vás Bůh povolal, můžete uskutečnit jen vy sami. V Božím plánu neexistuje nikdo důležitější než poslušný služebník. Buďte věrní tomu, k čemu vás Bůh povolal. To jediné totiž tvoří základ pro vaši budoucí věčnou odměnu.

Boží volby se často liší od těch lidských. Na příkladu těchto čtyř proroků vidíme, že každý z nich pocházel z jiného prostředí. **Izajáš** z bohaté, politicky vlivné rodiny spřízněné přes otce s králem Uzijášem. **Jeremjáš** z malé vesnice asi dvacet kilometrů od Jeruzaléma. V Písmu nenacházíme jedinou zmínku o tom, že by před ustanovením do služby proroka prošel jakoukoliv přípravou. **Ezechiel** se narodil do kněžské rodiny a jeho přípravu na službu kněze přetalo babylónské zajetí. **Daniel** byl brilantní, vzdělaný mladík, kterého vybrali, aby se učil jazyk, kulturu a umění Babylóňanů. On však nedopustil, aby jeho postavení v paláci ovlivnilo jeho osobní vydanost všemohoucímu Bohu.

Zběžným studiem ostatních starozákonních proroků zjistíme, že o rodinách mnohých z těchto Bohem povolaných mužů víme jen velice málo nebo dokonce vůbec nic. Někteří patřili mezi pastevece či zemědělce a občas se mezi nimi vyskytl příslušník kněžské rodiny či potomek některého z bývalých judských králů. Pointou je, že Bůh nikoho předem nelustruje a nebrání konkrétním osobám zaujmout prestižní místa. Ve své božské moudrosti ke službě vybírá toho, koho chce. Nikoho z nás nepovolal na základě něčeho, co jsme mu mohli nabídnout. Náš Stvořitel a Král však ve své nekonečné moudrosti vidí, kým se můžeme stát, budeme-li v poslušnosti následovat jeho vedení.

Ti vedoucí, kteří vnímají svou roli jako příležitost ke službě, jsou si vědomi svého Božího povolání a jsou spokojeni s místem, které jim ON vybere. Zda sloužíme velkému zástupu či malé hrdce lidí, ve městě či na vesnici – to nejsou

pro věrného služebníka podstatné faktory. Dnes jsme se podívali na velikány Staré smlouvy a na jejich postoje. Příště se posuneme do Nové smlouvy a uvedeme si přehled pomazaných duchovních vůdců z prvopočátků církve. Vedoucí v jednadvacátém století tvoří zásadní součást stejné církve, která byla založena v den Letnic.

RADUJTE SE – JEŽÍŠ SE BRZY VRÁTÍ!

Dr. H. MAURICE LEDNICKY je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým děkanem Central Bible College ve Springfieldu ve státě Missouri.

REVITALIZACE CÍRKVE V ČESKÉM KONTEXTU (část druhá)

Jason Morrison

Tvůj sbor potřebuje nového pastora

Každých sedm let potřebuje místní sbor obnovu na místě pastora. Neznamená to však, že má v tom okamžiku svého pastora propustit. Ze Starého zákona známe princip *roku odpočinku*, kdy měla půda ležet ladem a obnovit se. Revitalizace přináší nový život do každé oblasti sboru, což se týká i pastora a jeho vedoucí role. Pokud pastor pracuje na svých schopnostech, zdokonaluje se a zakouší novou dynamiku v oblasti duchovního života, pak je příkladem a vzorem pro celý sbor. „Příliš mnoho vedoucích může rok co rok přehlížet své slabé stránky, aniž by je někdo upozornil, kde se potřebují zlepšit“ (McIntosh, 2007, 1885-1891).

Obnovit se ve své roli pastora neznamená stát se na jedinou expertem a superhrdinou. Jim Collins se obrací na vedoucí v komerční sféře těmito slovy: „Posouvat se od dobrého způsobu vedení ke skvělému neznamená přinášet odpovědi na různé otázky a pak ostatní motivovat, aby následovali vaši mesiánskou vizi. Znamená to pokorně přijmout skutečnost, že ještě věcem nerozumíte dost, abyste na ně mohli mít odpovědi, a následně klást otázky, které povedou k těm nejlepším postřehům“ (Collins, 2001, 75). Pokud lidé v komerční sféře chápou potřebu poučitelnosti a pokory, o to víc by to mělo být přirozené pro nás, jenž následujeme Kristův příklad pokorného života.

Aubrey Malphurs směřuje vedoucím církve následující slova: „Neochota nechat se poučit představuje kardinální hřích potenciálního vedoucího. Rychle ho diskvalifikuje z vedoucí role v kterékoliv oblasti, protože vedoucí se musí vždy učit. Tam, kde končí ochota se učit, končí i schopnost vést.

Pokud člověk již od počátku zastává nepoučitelné postoje, není vhodným materiálem pro úlohu vedoucího“ (Malphurs, *Being Leaders*, 2003, 811). Každý z nás, kdo v církvi na některé pozici vedeme, čelíme okamžikům, kdy nevíme co dělat dál. Proces směřující k obnově vedoucí role pastora začíná schopností rozeznat správný čas pro okamžik zastavení a hledání nové duchovní síly a hlubšího porozumění další fáze naší služby.

„Pokud naše služba nevyvěrá z osobního setkání s Bohem, rychle se stává únavnou a nudnou rutinou“ (Nouwen, 2012, 16). Ve své knize *Emotionally Healthy Leader* (Emocionálně zdravý vůdce) Peter Scazzero říká, že během své dlouholeté služby prošel čtyřmi fázemi obnovy. V každém z těchto kritických okamžiků zjistil, že ta duchovní cvičení, která do té doby praktikoval, již dále nepostačovala, aby ho posunula do další fáze jeho služby. Potřeboval vyhloubit nové, hlubší duchovní studny ve svém vztahu s Kristem a nalézt nové modely modliteb a duchovní disciplíny. Když si tedy pastor vezme rok času na to, aby se vnitřně obnovil, získá nejen nové schopnosti a znalosti, ale využije tento čas i k osobním setkáním s Bohem. To znamená, že se musí omezit některé činnosti sboru, aby pastor nebo nějaký jiný člen vedení měli více času na období modliteb, studia a růstu.

Tvůj sbor potřebuje nové lidi

Téměř každý normální sbor by mohl zakusit nějaký okamžitý růst, kdyby nastal příliv nových, talentovanějších a motivovanějších lidí, kteří by se chopili naší služby.

My takové nové lidi potřebujeme! Ovšem revitalizace takto žel nefunguje. Zdá se, že Bohem preferovanou metodou se spíše jeví obnova života u těch, kdo byli mrtví, a proměna těch, kdo bývali slabí, v apoštoly. Místní sbor poroste tehdy, když porostou jeho lidé.

Častokrát používáme lidi k tomu, abychom zaplnili díry ve službách ve sboru. Nemáme nikoho, kdy by vyučoval děti, tak lovíme tak dlouho, dokud nenajdeme obětího beránka, který bude ochotný tu práci dělat. A dokud je díra zaplněná, tak se o to nestaráme. Revitalizace zahrnuje uvolňování Boží životodárné moci v každém služebníku, takže je ochoten nejen plnit zadanou práci, ale také přijmout Boží vizi pro rozvoj služby a získávání ostatních. „Biblicky pojaté vůdcovství založené na službě druhým nesouvisí s přáním jednotlivce vylepšit svět nebo dosáhnout osobních cílů. Tento typ vůdcovství čerpá svoji motivaci z Božího pověření člověka, aby realizoval Boží plán mezi konkrétní skupinou lidí“ (Wilkes, 1998, 77).

V knize Skutků se Štěpánovi dostalo pověření sloužit vdovám u stolů. Viděl, že Boží vize pro tuto službu zahrnuje získávání ztracených. Hledal způsoby, jak sdílet svoji víru a kázat evangelium, a nakonec se stal prvním zaznamenaným mučedníkem církve. Pokud by každý člověk, ať už vítá nově přichozí, zpívá na bohoslužbách, zvučí, učí nebo se modlí, dostatečným způsobem cítil naléhavost a důležitost své služby ve vztahu k Boží misi zachránit svět, v našich sborech bychom vnímali mnohem více života. „Misionální sebepojetí každého sboru je založené na práci Ducha Božího, který povolává církev jako společenství povolovaných, vyzbrojených a připravených lidí vyslaných do světa se záměrem plně se zapojit do Boží mise“ (Van Gelder, 2007, 1330).

Revitalizační model si klade za jeden z hlavních cílů vidět každého člověka v církvi jako agenta zapojeného v Boží misi, a to bez ohledu na konkrétní podobu jeho obdarování. Takové lidi pak můžeme vést procesem jak duchovní proměny skrze čerstvá setkání s Bohem, tak proměny myšlení skrze rozvoj vlastních schopností a nového pochopení jejich role jako Božího lidu. Pokud Ježíš udělal z rybářů apoštoly, pak i my můžeme následovat jeho příkladu a věřit v podobnou proměnu lidí v našem sboru.

Mýty o revitalizační službě

První mýtus: revitalizace je jenom o modernizaci metod ve sboru

Při revitalizaci nejde o kopírování nejmodernějších trendů v duchovní službě nebo zavedení konkrétního modelu managementu. Jedná se o teologický proces podobný tomu, jaký používali první apoštolové. Fee popisuje apoštola Pavla takto: „Pavel nepatřil mezi teoretické odborníky odtržené od reality. Jeho teologie byla prakticky orientovaná, utvářela se v každodenní realitě, kde se víra a zkušenosti s Bohem přímo střetávají s myšlenkovými systémy, náboženstvími a běžným životem řecko-římského světa na začátku druhé poloviny prvního století“ (Fee, 1996, 2). Jak se Pavel a další apoštolové setkávali s novými problémy, hledali

biblické odpovědi na konkrétní otázky. Totéž se děje během revitalizačního procesu. Zjišťujeme, jak vypadají Boží naléhavé potřeby v místním kontextu a následně hledáme biblické odpovědi na základě vedení Ducha svatého. Navrhované metody tedy vycházejí z hledání Božího vedení a vzhledu do konkrétní situace. Takový přístup je velice praktický.

Druhý mýtus: revitalizace představuje náročný proces

V modelu Church Life zdůrazňujeme potřebu dělat malé krůčky vpřed v každé ze životních funkcí. „Velkých věcí dosáhnete tak, že děláte hodně těch malých“ (Posner, 2007, 3300). Rychlé a radikální změny mají sklony ničit jednotu mezi lidmi a přinášet jim zranění. Myslím si, že snaha zavádět rychlé změny do sborového života je hřích, který zásadním způsobem podkopává důvěru a víru starší generace. Skutečné změny vyžadují čas. Pokud já jako vedoucí náhle změním zavedená pravidla místního sboru, podle nichž starší generace po celá desetiletí fungovala, přinese to zmatek a nebezpečí, že se lidé stanou náchylnějšími na útoky nepřítelů.

Když se zaměříme na malé kroky vpřed, růst často započne ještě dříve, než si to sám pastor uvědomí. Začneme zjišťovat, že přibývají noví lidé, noví vedoucí, nové nadšení, ale zároveň si uvědomíme, že jsme vlastně s naplánovaným procesem „ještě úplně nezačali“. Takto často revitalizace vypadá.

Třetí mýtus: revitalizace spočívá v tom, že se najde konkrétní problém a vyřeší se

Když se zaměříme na to, co už Bůh v našem sboru dělá, můžeme se k této jeho aktivitě připojit a cíleně ji posílit. „Některí lidé si myslí, že úkol vedoucího spočívá v tom najít slabé stránky organizace či služby a posílit je – nebo alespoň minimalizovat jejich vliv. Tak to však není. Je třeba ještě více posílit silné oblasti a svěřit ty slabé někomu, kdo se jim bude schopen věnovat“ (Malphurs, Strategic Planning, 2005, 340).

Pokud nějaké oblasti života sboru považujete za tak slabé, že brání Božímu jednání, musíte je vyřešit. Pokud se však sbor bude neustále zabírat svými slabými stránkami, rychle ztratí energii a motivaci. Potřebujeme malá, rychlá vítězství během počáteční fáze revitalizace, abychom v lidech probudili hlad a žízeň po tom připojit se k Bohu na jeho misi.

Čtvrtý mýtus: revitalizace přináší menší důraz na duchovnost

Revitalizace má přinést nový život. To znamená mimo jiné i potřebu větší duchovní vitality. Herrington studoval sbory, kde revitalizační proces proběhl úspěšně, a zjistil, že mezi klíčové faktory tohoto úspěchu patří duchovní vitalita, zlepšená komunikace, ochota přemýšlet o službě novým způsobem a schopnost systémového myšlení (Herrington, 2000). Úspěch revitalizačního procesu také podpořilo větší množství zapálených modliteb a vroucího uctívání. Někteří se obávají přílišných projevů duchovnosti během bohoslužby. Mají totiž za to, že takto projevená spiritualita může odradit nevěřící účastníky shromáždění. Kimball nicméně zjistil, že lidé, kteří nemají vůbec žádnou zkušenost s církví, negativně vnímají, když křesťanský sbor skrývá projevy své

duchovnosti. Ti, s nimiž mluvil, chtěli vidět autentické křesťanství a měli ochotu si je nechat vysvětlit. Píše: „V současnosti bohoslužby vstřícné vůči hledajícím spíše zdůrazňují celou šíři své spirituality, než by ji skrývaly. Umožňují tak lidem zakusit Ježíšovo poselství a jeho proměnu“ (Kimball, 2000, 429). Dále dodává: „Měli bychom se vrátit ke spontánnímu uctívání a komplexnímu vyučování, abychom během našich setkání nenechali nikoho na pochybách, že jsme v přítomnosti svatého Boha. Věřím, že jak věřící, tak i nevěřící lidé v této nastupující kultuře po tom hladovějí“ (Kimball, 2000, 2088).

To neznamená, že se sbor bude jednoduše víc modlit, víc zpívat a důrazněji mluvit o víře v Krista. Klást důraz na duchovnost může znamenat zavádění cílených modlitebních modelů a nových metod komunikace. Duchovnosti se nejlépe učíme skrze zkušenost a pozorování. Sam Chan poznamenává, že lidi v postmoderní době nepřesvědčíme pouze racionálními důkazy. Říká: „Postmodernismus je otevřený na tradici, emoce, společenství a obzvláště na svědectví lidí, kterým důvěřujeme“ (Chan, 2018, 213). Zatímco starší generaci se tradice či pocity mohou jevit jako podezřelé, nastupující generace se dají lépe přesvědčit příkladem svých přátel, kteří skutečně něco s Bohem zakoušejí. Revitalizovaný sbor se však nesnaží udělat z projevů duchovnosti show. Duchovnost musí být ryzí a hluboce prožívaná.

Jakýkoliv duchovní zápal projevovaný během bohoslužby pochopitelně s sebou vždy nese riziko nepochopení. To znamená, že součástí revitalizačního procesu musí být prohloubení vztahů mezi lidmi a zlepšení komunikace. Nedělní program může mít výtečný obsah, chvály i kázání, přesto však sbor nemusí růst. Hluboce prožívanou duchovnost nelze odloučit od zdravého společenství. Pokud člověk vyjadřuje prostřednictvím uctívání svou lásku k Bohu, ale neprojevuje ji ostatním lidem, je jako dunící zvon, který může „poškodit sluch“ těch, kdo hledají Boha. „Lidé v postmoderní době mají silné povědomí o důležitosti společenství, o společenské dimenzi bytí“ (Grenz, 1996, 13). Dokáží vnímat, jestli sbor skutečně představuje místo, kde se lidé o sebe navzájem starají. Na základě osobního kontaktu a vztahu zjistí, zda sbor duchovnost pouze předstírá či zda ji pravdu požívá.

Závěrem

Revitalizace znamená přinést nový život. To nemůže udělat nikdo jiný než Bůh, protože on představuje dárce všeho života. My s ním však můžeme na jeho díle spolupracovat tehdy, když jej rozpoznáme a připojíme se k němu. Dr. Denzil Miller rozpoznává tři základní pilíře práce misionáře, které jsou taktéž užitečné pro revitalizační proces: zmocnění Duchem svatým, cílevědomé svědectví a mobilizace sboru pro misii. Říká, že veškerá činnost by měla být cílená. Cílené modlitby bourají myšlenkové pevnosti, cílené svědectví mění životy. Pokud sbor nemá konkrétní cíl v podobě proměny lidských životů, pak se pravděpodobně nic nestane.

Píše: „Všechno, co děláme, musíme dělat s jasným cílem. Příliš mnoha misijním aktivitám takové zacílení chybí.

Příliš mnoho věcí se pouze *předpokládá*. Nemůžeme si myslet, že k nám lidé přijdou jednoduše proto, že zakládáme nový sbor. Nemůžeme očekávat, že lidé prožijí znovuzrození jenom proto, že je přivedeme k „modlitbě hříšníka“ (Miller, 2005, 244). Revitalizace především znamená návrat k promyšlenému cíli v podobě naplnění Boží mise pro církev, a tou je jeho oslavení.

Jason Morrison, M.A.C.L. se svou manželkou Andreou působí od roku 2000 jako misionáři Assemblies of God World Missions v České republice. Podílejí se na podpoře mnoha oblastí života Apoštolské církve a jsou neúnavnými podporovateli Božího díla (nejen) v Čechách.

Zdroje:

- Collins, James C. *Good to Great: Why Some Companies Make the Leap and Others Don't*. New York: Harper Business, 2001.
- Fee, Gordon D. *Paul, the Spirit, and the People of God*. Peabody, MA: Hendrickson Publ., 1996.
- Herrington, Jim, Mike Bonem, and James Harold Furr. *Leading Congregational Change a Practical Guide for the Transformational Journey*. San Francisco: Jossey-Bass Publishers, 2000.
- Grenz, Stanley J. *A Primer on Postmodernism*. Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Pub., 1996.
- Chan, Sam. *Evangelism in a Skeptical World: How to Make the Unbelievable News about Jesus More Believable*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2018.
- Kimball, Dan. *The Emerging Church*. Zondervan, 2000. Kindle edition.
- Malphurs, Aubrey. *Advanced Strategic Planning a New Model for Church and Ministry Leaders*. 2nd ed. Grand Rapids, MI: Baker Books, 2005. Kindle edition.
- McIntosh, Gary, and Samuel D. Rima. *Overcoming the Dark Side of Leadership: How to Become an Effective Leader by Confronting Potential Failures*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 2007. Kindle edition.
- Miller, Denzil R. *Empowered for Global Mission: A Missionary Look at the Book of Acts*. Springfield, MO: Life Publishers International USA, 2005.
- Nouwen, Henri J. M. *The Selfless Way of Christ: Downward Mobility and the Spiritual Life*. Maryknoll, NY: Orbis Books, 2012.
- Scazzero, Peter. *The Emotionally Healthy Leader: How Transforming Your Inner Life Will Deeply Transform Your Church, Team, and the World*. Grand Rapids: Zondervan, 2015.
- Posner, Barry Z., and James M. Kouzes. *The Leadership Challenge: 4th Ed*. San Francisco, CA: Jossey Bass, 2007.
- Van Gelder, Craig. *The Ministry of the Missional Church: A Community Led by the Spirit*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 2007.
- Wilkes, C. Gene. *Jesus on Leadership*. Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 1998.

Lnát Krista

Nejhlubší touha a hlavní cíl vedoucího církve

Jeffrey W. Dove

Vizí a záměrem tohoto magazínu je oslovovat převážně vedoucí v Kristově těle. Předpokládám, že ho pravděpodobně čtete optikou ovlivněnou vaší službou v církvi. Charakter našeho povolání a naše zodpovědnosti ve službě mají tendenci určovat nebo přinejmenším ovlivňovat naše každodenní aktivity a způsob, jak k nim přistupujeme. Aníž bychom si to uvědomovali a počítali s tím, ovlivňuje naše činy i typ naší osobnosti.

- Jste společenský a komunikativní typ?
- Nebo jste tichý introvert?
- Je styl vašeho vedení postaven na týmové spolupráci?
- Nebo preferujete (v pozitivním smyslu slova) autoritativní vedení?

Všechny tyto faktory ovlivňují naše vlastní porozumění ohledně našeho Bohem daného vůdčího povolání a zmocnění v Kristově těle. Rád bych zdůraznil, že naše hlavní povolání a povinnost v Kristově církvi **nesouvisí** s žádnou z našich následujících povinností:

- **Studium a příprava kázání** a vyučování včetně jejich realizace.
- **Modlitby** za nemocné a trpící a jejich návštěvy v nemocnicích.
- **Vedení** církevních financí a **rozvíjení** organizační struktury.

- **Pastorační péče** těch, kdo potřebují moudrost, vzhled do situace či pomoc se změnou chování.
- **Plánování** průběhu shromáždění.
- **Modlitby za lidi činící pokání** v závěru hlavních bohoslužeb.
- Příprava a vysluhování **Večeře Páně**.
- **Vodní křty** podle Kristova přikázání a jeho vlastního vzoru.

Všechny výše uvedené aktivity jsou mimořádně důležité a zásadní pro zdravé fungování Kristova těla, jemuž jsme povolání sloužit. Potřebujeme je vykonávat pečlivě a uvážlivě a každé z nich věnovat potřebnou energii a kvalitní přípravu. Máme je plnit řádně a prvotřídně k Boží slávě a požehnání našich sourozenců. Tyto oblasti však nepředstavují stěžejní cíl a záměr našeho povolání do služby a vůdcovství.

V ranějších etapách mé pastorské služby se má sebedůvěra odvíjela z větší části (ne-li plně) od toho, jak lidé, které jsem vedl, hodnotili výše uvedený seznam mých služebních povinností. Nic na světě se pro mě tehdy nevyrovnalo pocitu, když mi někdo ze starších řekl: „Dnes jsi měl skvělé kázání, pastore, velice inspirativní. Dobrá práce,“ nebo když jsme měli sborovou budovu v neděli plnou k prasknutí (a překonali nedávné či dokonce historické rekordy návštěvnosti). Uznání od lidí a vnější znaky úspěchu mi navozovaly dobrý pocit ze sebe i z mé služby. V případech, kdy se nevěnujete službě na plný úvazek (mnozí z vás, kdo čtete tyto řádky, máte dvě zaměstnání nebo sloužíte jako dobrovolníci), patří slova „chvály“ a povzbuzení k vaší jediné odměně.

Jsou pro vás totéž, co voda žíznivému či dobré jídlo člověku, který týden nejedl. Žít jen pro to, abyste si za své úsilí vysloužili chválu od lidí, je ale upřímně řečeno varovným signálem ukazujícím na to, že sloužíte sami sobě namísto tomu, kdo vás do služby vedení povolal. Někdy se mi zdálo, že se mi služba „opravdu povedla“, ačkoliv ve skutečnosti nepřinesla valné ovoce. Jindy ho přinesla, ačkoliv jsem měl pocit, že neměla takovou úroveň, jak bych si představoval, a i přes intenzivní studium a přípravu jsem se s lidmi dostatečně „nepropojil“ a nedostavily se žádné okamžité viditelné výsledky... navíc mě po kázání, písni či vyučování ani nikdo nepřišel pochválit!

Připomíná mi to jeden starý příběh (není můj původní). Pastor v neděli dopoledne dokončí své plamenné kázání plné moci, autority a biblických citátů. Domů odjíždí se svým nejlepším přítelem a neupřímnějším spojencem – svou manželkou! Otočí se na ni a spokojeně pronese: „Miláčku, kolik si myslíš, že je na světě skvělých a mocných kazatelů?“ Žena bez zaváhání odpoví: „O jednoho méně, než si myslíš!“

Pointou tohoto vtipu je připomenout nám, že dobrý pocit z naší služby nebo pochvala od lidí rozhodně NEPATŘÍ mezi ty nejdůležitější oblasti našich povinností jako služebníků. Potřeba trvalého ujišťování o našich schopnostech a úspěších je naopak znak závislosti, jež bychom v sobě neměli rozvíjet a podporovat. Ve skutečnosti se jí musíme za všech okolností vyhýbat a bránit.

Tento článek by vám to měl připomenout. Berte to jako přátelskou radu od svého kolegy. Jsem si plně vědom toho, že ve vašem nehlubším nitru to již dávno víte a když se do hloubky zamýšlíte nad duchovními věcmi, uvědomujete si to. Jak ale řekl Pavel Filipským: „**Psát vám opět tytéž věci mně není zatěžko a pro vás to bude ujištěním**“ (Filipským 3,1).

Když přemýšlíme nad svým povoláním a službou, často se zasekneme u „pracovní“ stránky věci a rezonují v nás biblické verše, které nám ji připomínají:

- Filipským 1,16: „**Jsem ustanoven k obraně evangelia.**“
- Filipským 1,27: „**Jenom ved'te život hodný Kristova evangelia.**“
- 2.Timoteovi 4,2: „**Hlásej slovo, přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním.**“
- Matouš 10,8: „**Uzdravujte nemocné, probouzejte mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte demony – zadarmo jste přijali, zadarmo dejte.**“

Všechny výše uvedené činnosti jsou zajisté nedílnou součástí balíčku našeho povolání ke službě a musíme jim v rámci našeho vedení církve věnovat adekvátní část našeho času. Jsou to jednoznačně měřitelné činnosti a aktivity a my sami i naše sbory mohou tedy poměrně jednoduše hodnotit, zda a jak se jim věnujeme. Veškerá naše obrana evangelia, vyučování a kázání Slova i skutky konané v nadpřirozené moci Ducha svatého však musí vyvěrat z hluboké

studnice našeho **osobního a důvěrného poznání Pána Ježíše Krista**... Musíme ho osobně znát a být seznámeni s jeho nejniternějšími myšlenkami a touhami, plány a směrem, kam jde a kam chce vést i nás. Potřebujeme usilovat o to, abychom „ho znali stejně jako on zná nás“.

Naše „poznávání Krista“ je postupné a prohlubuje se prostřednictvím následujících činností a postojů:

- **Trvalá dobrovolná komunikace s Bohem na modlitbách.** Tento faktor nelze dostatečně zdůraznit či příliš často opakovat. Nejedná se o plané opakování duchovních slovíček či frází, ani omílání naučených formulek, ale o každodenní opravdovou, hlubokou komunikaci s Bohem.
- **Cílené úsilí odpouštět těm, kdo proti nám zhřešili.** Někdy si naše neodpuštění ospravedlňujeme tím, že nás to stále ještě bolí, že daný člověk zhřešil proti Kristovu tělu, nebo že naše zranění s časem neustupuje... Odpuštění však neslouží JIM (těm, kdo proti nám zhřešili), ale NÁM. Je pro nás zárukou, že nás nic nebude okrádat o sílu a o naplňování potenciálu v našich osobních životech i službě Slova. Když se cíleně rozhodneme odpouštět a nevyžadovat náhradu utrpěné škody, staneme se silnějšími. Přijmeme totiž Kristovu mysl za svou.
- **Četba Písma a rozjímání nad ním.** Toto je více-méně hlavní bod mého článku, který nám všem chci připomenout. Chceme-li lépe znát Krista a rozumět mu, chceme-li smýšlet stejně jako on, musíme být ponořeni do jeho Slova skrze pravidelnou četbu a rozjímání.

Jak člověk někoho pozná? Myslím skutečně pozná – pochopí, jak přemýšlí, čemu věří, jak v jednotlivých životních situacích a okolnostech reaguje? Jedině tak, že s ním bude trávit čas, naslouchat mu a rozmlouvat s ním do chvíle, kdy rozezná, že ho již opravdově, hluboce poznal. Potřebujeme Písmo číst, sytit se jím, trávit ho, cvičit se v něm a rozjímat nad ním. Ne proto, abychom se cítili duchovněji, jako lepší křesťané, ale proto, abychom prostřednictvím četby živého Slova našeho Pána lépe „poznali“ a díky tomu porozuměli i sami sobě a našemu povolání jako vedoucích.

Četbou Písma s důrazem na rozjímání a snahou o jeho pochopení (namísto čtení na výkon s cílem přečíst co nejvíce kapitol či stránek) se otevírám tomu, abych v sobě měl „**to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši**“ (Filipským 2,5). Jeho smýšlení (či mysl) se stává mou součástí a ovlivňuje veškeré mé činy a reakce.

Dovolte mi uvést na závěr slova apoštola Pavla, která vyjadřovala základ pro jeho misii, zakládání místních církví, tréninku nových vedoucích i služby psaní Písma. Pavel bývá nazýván „posledním apoštolem“, „ztraceným apoštolem“ a některými i „prvním apoštolem“ nové epochy vzkříšeného Krista a církve. Každopádně je pro nás příkladem tím, čeho všeho dosáhl, kolik nových sborů po sobě zanechal, počtem

vychovaných vedoucích, projevy moci drtícími démonické aktivity a jeho pomazanými kázáními, jimiž promlouval k vládcům své doby. Jeho nejhlubší touhu a základ jeho služby však představovalo jednoduché, hluboké přání „**poznávat Krista**“.

*„Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista a byl nalezen v něm, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista, tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry, a **ABYCH POZNAL JEJ** a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních. Připodobňuji se jeho smrti.“*
(Filipským 3,7-10)

Milí přátelé a kolegové ve službě našeho Spasitele, rád bych vám připomněl, že je možné vykonávat vaši službu na vysoké úrovni a vidět její dočasné, měřitelné výsledky, a přesto nepoznávat Krista skrze pravidelné rozjímání nad jeho Slovem. Nikdy ho však nemůžete **POZNAT** a rozumět hlubokým touhám jeho srdce, dokud se součastí vaší mysli, smýšlení a každodenní rutiny nestane „hledání Boha, převyšující všechny praktické záležitosti a funkce“.

Číst Písmo a rozumět mu je totéž jako „poznávat ho osobně“. Z tohoto poznání musí vyvěrat každá pravá služba. „**Abych poznal jej**“... takto vypadal Pavlův největší cíl a toto představovalo jeho nejhlubší touhu. Totéž se musí stát i naší touhou, protože patříme mezi Bohem vyslané vedoucí jeho těla, církve Pána Ježíše Krista.

JEFFREY W. DOVE je ředitelem Bible Alliance (Biblické aliance) a mezinárodního vydavatelství Life Publishers při americké letniční denominaci Assemblies of God sídlící ve Springfieldu ve státě Missouri. Čtrnáct let sloužil jako ředitel misie v thajském Bangkoku a byl zodpovědný za misijní práci v šesti zemích jihovýchodní Asie.

20 19

Everyone has influence.

Řečníci: Jeff Manion | Craig Groeschel | Patrick Lencioni | Liz Bohannon | Bear Grylls *a další...*

THE GLOBAL LEADERSHIP SUMMIT

Dva termíny na jednom místě

8.-9. listopadu | 15.-16. listopadu 2019

Bio Central, ulice Karla IV 774, Hradec Králové

On-line registrace na www.willowcreek.cz

Připoj se k dalším 400 000 vedoucím ze 135 zemí ze světa církve, byznysu, sociální sféry a státní správy, kteří se sejdou na dva dny, aby se společně učili, diskutovali a byli inspirováni vést tam, kam byli povoláni.

Obě hradecké konference budou zcela identické svým obsahem. Letos nebude chybět ani **speciální řečník naživo – Jeff Manion**. Jeff je pastorem církve *Ada Bible Church* v Michiganu, která má dnes přes 8 000 pravidelných návštěvníků. Jeff mnoho let pracoval jako pastor malé církve a díky tomu má jedinečnou moudrost a zkušenosti s různými fázemi vůdcovství.

**GLS je křesťanská konference o vůdcovství, inovaci a změně.
Je to akce pro všechny, kterým není budoucnost lhostejná.**

„GLS je jednou z aktivit, pro kterou si ve svém kalendáři vždy udělám místo. Je povzbuzením pro mne i mé blízké spolupracovníky. Budování vedoucích je v současnosti jedna z největších výzev pro českou církev, proto konferenci doporučujeme i v rámci naší denominace.“

Martin Moldan

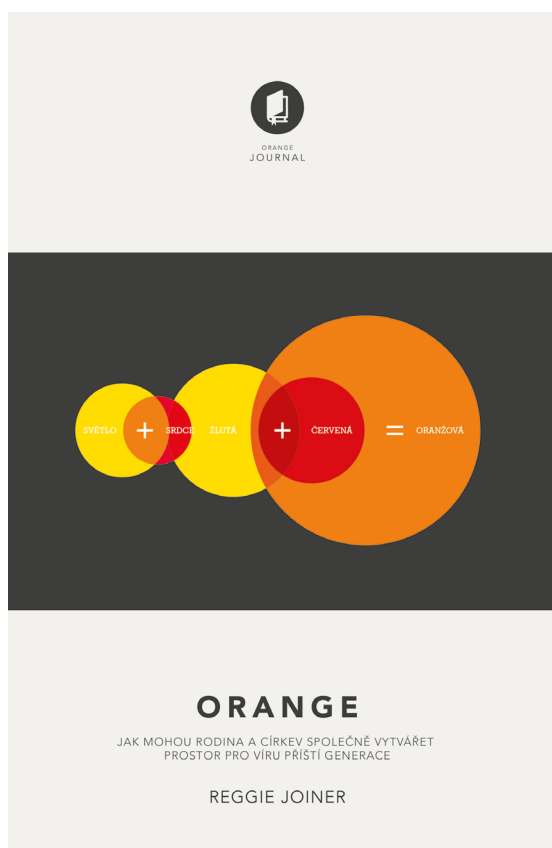
biskup, Apoštolská církev

ORANGE

JAK MOHOU **RODINA A CÍRKEV** SPOLEČNĚ VYTVÁŘET PROSTOR PRO VÍRU PŘÍŠTÍ GENERACE

Bůh stvořil **rodinu**, aby pečovala o dětská srdce (**červená barva**) a stvořil **církev**, aby zářila světlem Ježíše (**žlutá barva**). Něco velkého se může stát v našich srdcích, v srdcích dětí, v srdcích příští generace, **když se církev a rodina spojí** a budou pracovat společně.

**Nikdo nemá větší potenciál ovlivnit vztah dítěte s Bohem, než rodina.
Nikdo nemá větší potenciál ovlivnit rodinu, než církev.**

Úvodní kniha k unikátnímu konceptu práce s dětmi organizace ORANGE.

Cena 150 Kč

Objednávky a více informací o práci s kurikuly ORANGE
u Jany Čmielové: jana@element.cx

Magazín praktické letniční teologie
Podzim 2019 | Šestý ročník

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.

Překlad:
Ing. Stanislav Hart

Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana,
Marie Ribářská

Grafické zpracování:
Dita Targoszová

Vydává:
Apoštolská církev
Polní 1105/15
737 01 Český Těšín
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mplt@apostolskacirkev.cz.*

Wybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA. Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.